

NATALJA ŠČERBA

ČASODĚJOVÉ

ČÍSELNÉ JMÉNO

FRAGMENT

Časodějové – Číselné jméno

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Natalja Ščerba
Časodějové – Číselné jméno – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

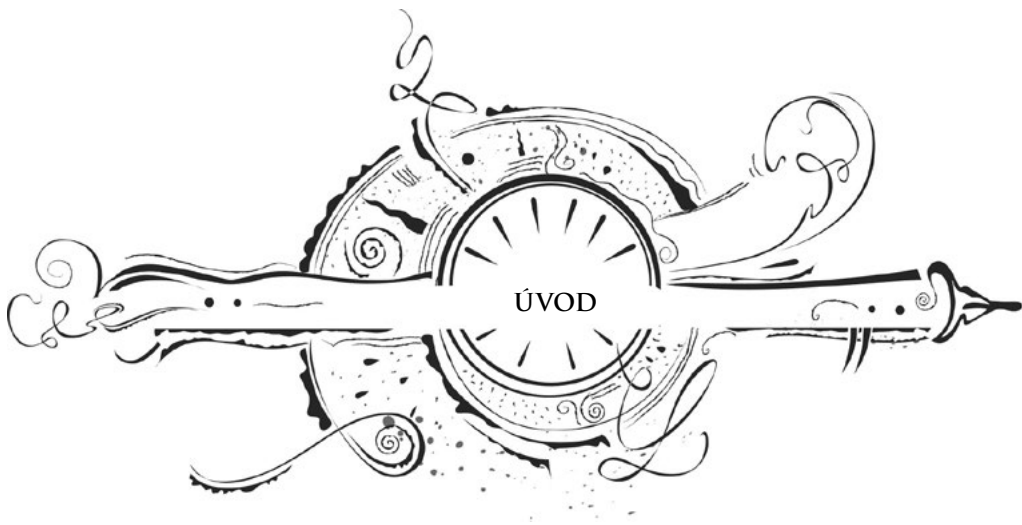
NATALJA ŠČERBA

ČASODĚJOVÉ

ČÍSELNÉ JMÉNO

F FRAGMENT

Točité schodiště se vine v úzké spirále, stoupá do závratné výšky a mizí v modrošedých mracích. Vasilisa po něm utíká vzhůru, bere schody po dvou nebo po třech a přitom si z tváře otírá cáry špinavých šedých pavučin líně se pohupujících ve vzduchu. Běží tak dlouho, až jí srdce zběsile buší, jako by jí chtělo vyskočit z hrudi.

Buch-buch, buch-buch...

K tlukotu srdce se přidávají vzdálené údery hodin, jež zvučně a netrpělivě odbíjejí čas. Vasilisa má pocit, jako by to byly poslední okamžiky jejího života. V záchvatu šíleného nevysvětlitelného strachu znovu a znovu zdolává jednu otočku za druhou, až se dostane na samotný vrchol zámecké zdi. Tady na střeše je nepříjemně chladno. Pronikavý vítr žene husté bělavé mraky k Hodinové věži. Je odsud vidět jen její tenká špice a vrcholek taškové střechy.

Vasilisa se dívá dolů, mimoděk rozpaží a vkročí do propasti. Pád je dlouhý a pomalý, ale záhy se její bosé nohy dotknou tvrdé podlahy pokryté hladkými, matně bílými dlaždicemi. Vasilisa se opět rozhlédne, i když už přesně ví, co uvidí. Zrcadla. Řadu stejných zrcadel v oválných ocelových rámech. Někde za nimi jsou dveře, které vedou do Černé komnaty... Vasilisa jde

a postupně se dotýká všech zrcadel, ale pokaždé nahmatá jen pevný nepropustný povrch. Její zrak se vpíjí do odrazů vlastních vyděšených očí, ale jde dál, dokud nedozní odbíjení hodin na vzdálené, odsud neviditelné věži a nenastane naprosté ticho. Ticho, jež zatemňuje mysl a vzbuzuje nutkání překřičet ze všech sil jeho strašlivý vliv.

V hloubi zrcadel se objeví skvrna. Začne se přibližovat a měnit se v obličej – přízračný, bez jakýchkoli emocí, s lesklou temně zlatou kůží.

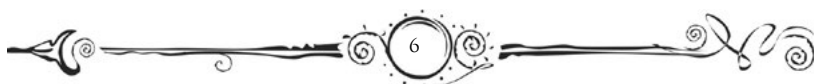
V tom okamžiku se Vasilisa vždycky probudí. Chvilí leží bez hnutí, doširoka otevřenýma očima pátrá po temném pokoji a poslouchá každé zašramocení doléhající zvenku.

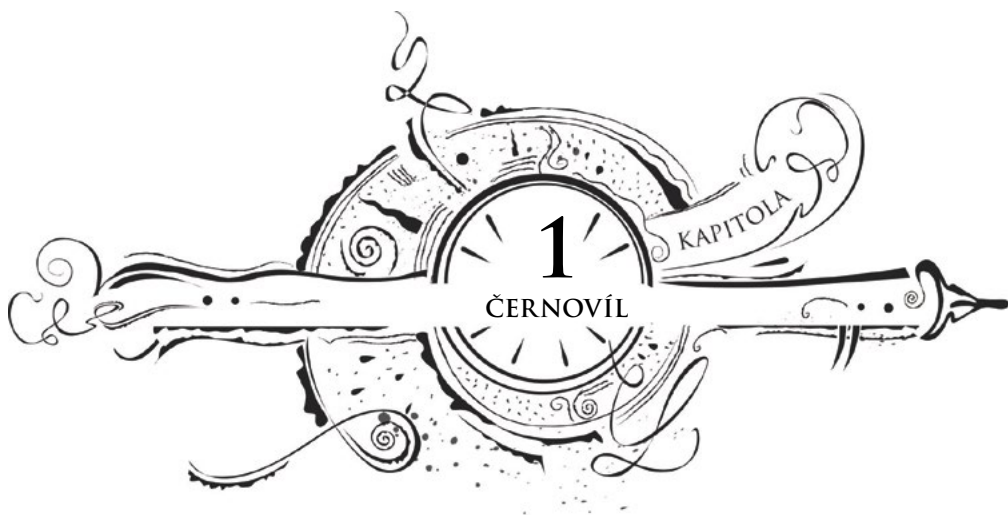
Někde v zámku zaskřípaly dveře a ozvalo se tiché řinčení mechanických kol pomalu se otáčejících po kolejkách.

Vasilisa se pokusila zklidnit své divoce bijící srdce. Všechno je v pořádku, nic se neděje... Náramek ukazuje pět ráno. Nejspíš nějaký sluha-kloker, uklízeč nebo někdo z kuchyně se pustil do svých povinností.

Dívka se zaposlouchala. Přesně tak, skřípání kol bylo najednou zřetelnější.

Vasilisa si vzpomněla, jak silný dojem na ni klokeři udělali hned první den. Vůbec se tehdy dozvěděla spoust věcí...

Po poslední výpravě do Rozeklaného zámku Severin starší odjel neznámo kam a zanechal děti v péči své přítelkyně Eleny Mortinové.

Vasilisy se to naštěstí netýkalo. Na celý rok se stěhovala na zámek Černovíl, aby se mohla učit časodějnictví u samotné vládkyně furií. Černá královna pro ni brzy přijela osobně, v kočáře zapřaženém za malevaly, a oznámila dívce, že Zelený pokoj už přemístila do svého zámku i s lunoptákem. Zatímco se Vasilisa chystala na cestu, potají poslala přes časolist dopisy všem svým přátelům. Nik, Diana, a dokonce i Zachara ze Zmijulanu jí hned odepsali a popřáli hodně úspěchů v novém působišti. Jenom Feš jí neodpověděl, nejspíš se stále zlobil kvůli té nepříjemné události v Sále žalostných kamenů. Popravdě řečeno, Vasilisa se na něj také zlobila za jeho chování, a tak se rozhodla, že už mu víckrát nenapíše. Ať si klidně pukne zlostí.

Černá královna byla celou cestu mlčky zabraná do svého časolistu – černé knihy ozdobené zářícími zlatými lístky vavřínu. V kočáře bylo přítmí a pohled na neprůsvitný černý závoj zakrývající tvář spolucestující působil na Vasilisu trochu skličujícím dojmem. Dívka se pokoušela soustředit na něco jiného, a tak přemýšlela, jaký život ji asi čeká v Černovílu. Ale její my-

šlenky se co chvíli zatoulaly k novoroční půlnoci, kdy se všichni klíčníci vypravili do Rozeklaného zámku, a Vasilise se s pomocí přátel podařilo vrátit čas do Hodinové věže.

Černá královna netrpělivě přejížděla ostrým špičatým nehtem po hladkém povrchu stran a sotva slyšitelně něco brumla-la – nejspíš s někým hovořila. Vasilisa už věděla, že přes časolist se dá komunikovat jenom v myšlenkách, dokonce i bez časodějnické střely. Ovšem to se bude muset teprve naučit.

Dívka měla smíšené pocity. Mimoděk se zahleděla na tajemně probleskující zdobení časolistu a přemýšlela, co s ní bude dál. Zapomene veliký duch Ostaly Astragor na modrou jiskru, kterou chtěl tolik získat? Přestane ji Elena Mortinová nenávidět a pronásledovat? A setká se ještě někdy se svou mámou, Bílou královnou? Vládkyně víl dívce sice zakázala jakkoli ji kontaktovat, ale přece jí přes Dianu napověděla, jak správně vrátit čas do Hodinové věže. A konečně, Černá královna. Co je zač, čemu věří a o co usiluje? Jaký je ve skutečnosti její vztah k Vasilise? Vládkyně fúří jí sice už několikrát pomohla, ale přece jen...

Černá královna vycítila dívčiny obavy:

„Chceš se mě na něco zeptat, nemám pravdu?“

Vasilisa pomalu přikývla, skutečně měla kupu otázek. Když vtom si najednou vzpomněla na něco zcela jiného.

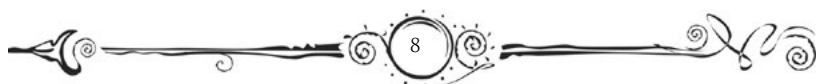
„Vaše Veličenstvo... Proč vás při našem posledním setkání můj otec nazýval *matinko*?“

Černá královna položila ruku na časolist a vrhla na spolucestující zkoumavý pohled.

„Zajímavá otázka,“ pronesla s lehkou ironií. „A co si myslíš ty?“

„Abych řekla pravdu, nejprve jsem si říkala, že je to z úcty k vám. Ale vy dva se přece nemáte moc v lásce...“

Černá královna se ušklíbla:

„Ach, ano! Není snadné být milý na někoho, kdo tě zohavil v souboji... Ty vůbec nic nevíš. Tvůj otec mi zanechal tenhle sympatický šrám přes celou tvář. Umíš si to představit? Můj jediný syn! Vlastní syn!“

Vasilisa ohromeně mlčela. Takže předtucha ji nezklamala. Proto se Černá královna tolik stará o její osud. Proto jí tak pomáhala... Vládkyně fúrií je její babička! Vasilisu najednou osvětila ještě jedna důležitá myšlenka.

„Ale vždyť... vy jste přece víla. Takže i můj otec...“

Vasilisa se zarazila. Vzpomněla si, že Elena vždycky Severina staršího nazývala duchem.

„Všichni jsme poloduchové, drahoušku. Já, tvůj otec i tvá lehkomyšlná matka, moje adoptivní dcera. A ty také, samozřejmě.“

Vasilisa se rychle snažila vybavit si, co všechno jí přátelé říkali o poloduchách. Že pouze poloduchy je možné změnit na duchy nebo něco v tom smyslu...

„Kolik toho víš o svém otci, drahoušku?“ zeptala se jí najednou vládkyně fúrií. „Věř mi, že Severin Ohnivý je velmi komplikovaný... člověk. Přísahám na Veliké hodiny, tolik se podobá svému otci... A to ani nemluvím o jeho věhlasném dědovi, svém otci a tvém pradědovi. Bohužel, oba padli ve válce a s tím žádné časodějnickví nic nenadělá.“

Černá královna se odmlčela a najednou jedním rázným pohybem sklapla svůj časolist.

„Řeknu ti všechno popravdě,“ začala klidně. „Tvůj otec je duch, Vasiliso Ohnivá. A možná se stane jedním z nejvyšších. Na svých cestách do nejrůznějších časů a paralel odnímá životní energii lidí a na jejich úkor násobí svou vlastní sílu. Překvapená? Akorát že on to nedělá tak špinavým způsobem jako Astragor. Ten rozhodně nejedná v rukavičkách! Ale ani tvého otce nelze nazvat zrovna dobrým. Kdo usiluje o absolutní moc,

musí za ni zaplatit tu nejtrpčí cenu. Jednoho dne může tvůj otec šlápnout vedle... neustát to. Dojít až na úplný kraj a vkročit do propasti. Stejně jako kdysi Astragor, když pronikal do cizích časových koridorů a přivlastňoval si cizí duše... Severin nebude nadšený, že jsem ti o tom řekla. Ale já chci, abys věděla o všem. Budoucnost, ať je jaká chce, se každým okamžikem blíží a ty musíš být připravená.“

Poslední královnina slova zněla až zlověstně.

„Jak může být otec duchem?“ užasla Vasilisa. „Vždyť se může přemístit na Eflaru! A to duchové nedokážou...“

Černý závoj se pobaveně zhoupnul ze strany na stranu.

„Protože tvůj otec je zatím ještě člověk. Neudělal poslední krok jako Astragor. Nestal se absolutním duchem. Ale ta hranice je tenká a ztenčuje se doslova jako vrstva másla, které dlouho rozmazáváš na krajíci chleba... Vidím, že mi nevěříš.“ Hlas Černé královny se nepatrně změnil. „Nu což, máš na to právo...“

„To ne, já vám věřím. Elena mi říkala to samé, když se mě chystala zabít v časové smyčce.“

„Ach ano, v takových chvílích lidé napovídají spoustu zajímavých věcí...“ Černý závoj se zachvěl tichým smíchem. „Mimochodem, doporučuju ti příliš se touto informací nezabývat. Prostě měj na paměti, že tvůj otec je... hm... komplikovaný člověk. A jeho jednání, i to nejzvláštnější, tě nemusí nijak zvlášť trápit. Stejně mu nemůžeš rozumět... Až budeš velká, možná ho pochopíš.“

Vasilisa se pro sebe usklíbla. Co tím asi Černá královna myslí? Nejspíš...

„Vy otce nemáte ráda, že je to tak? A on to ví... Jenom nerozumím tomu, že mi dovolil u vás bydlet. Učit se od vás a na všechno se vás ptát...“

Vládkyně fúří nadzdvihla okraj svého závoje a pozorně si

dívku prohlédla. V pološerém kočáru její šrám nebyl příliš vidět, ale pohled černých očí naháněl strach.

„Jen u mě budeš v bezpečí. Astragor ti nikdy neodpustí modrou jiskru, Vasiliso. Neodpustí ti úspěch s Hodinovou věží. Jsi chytrá dívka a určitě jsi na to už dávno přišla sama. Veliký duch ví o Eflariusově zámku něco, co my ne, a nechce se o to s námi podělit. Záleželo mu na tom, aby sám vrátil čas do Rozeklaného zámku. Avšak jedna dívenka mu v tom zabránila. Astragor přímo zuří, Vasiliso, proto bude lepší, když mu nepřijdeš na oči... Alespoň do další výpravy do Rozeklaného zámku. Do té doby snad vymyslíme, jak tě ochránit.“

Vasilisa si křečovitě povzdechla pod tíhou vlastních obav. Slova Černé královny ji až příliš znepokojila.

„A kdy se koná další výprava?“

„Až budete připraveni, samozřejmě. Do Rozeklaného zámku se vrátil čas, ale zatím se neví, jak se to projeví. Něco se rozpadne, něco obnoví, nějaká změna v jeho zdech určitě nastane. Musíme se mít na pozoru. A vy budete muset rozmlouvat s dušemi věcí, možná že vám něco napoví... Podívej, už jsme tady!“

Vasilisa se chtěla znovu zeptat, tentokrát na duše věcí, ale malevalové najednou prudce zatočili, což kočár strhlo na jednu stranu a hned zas na druhou. Dívka se musela pevně chytit za madlo, aby nepadla. Po chvíli kočár konečně přistál, dveře se otevřely a Černá královna se opřela o něčí ruku v rukavičce z měkké pozlacené kůže a jako první seskočila na zem.

Vasilisa zvědavě vykoukla z kočáru a strnula. Poprvé v životě totiž spatřila klokeru. Vypadal jako páže, měl lhostejnou kovovou tvář bez známky emocí, nepřirozeně strnulý postoj a na sobě krátký plášť, legíny a klobouk s pérem. Všechny klokerovy díly a součástky se leskly na slunci a házely několik metrů kolem sebe zářivá sluneční prasátka. Kdyby se jí kloker nepoklonil, Vasilisa by ho považovala za sochu z ryzího zlata.

Černá královna zpod svého závoje Vasilisu bedlivě pozorovala.

„To je kloker,“ odpověděla na její nevyřčenou otázku. „Obvyčejná mechanická loutka, která je ale schopná plnit složité úkoly.“

Chlapec-kloker jí zatím podal ruku, Vasilisa se o ni opatrně opřela a seskočila ze stupátka kočáru na dlážděné nádvoří. Měla co dělat, aby se ovládla a důkladně klokerovu ruku neohmatala – nebylo v ní nic kovového, naopak, zdála se být živá a ohebná, jako lidská.

U dveří je vítali další klokeři – muž s kůží barvy vybledlého zlata podobný soše starověkého boha, ale oblečený do staříčkého oděvu sluhy, a dívka se stříbrnou tvář v elegantních modrých šatech a bílém šátku zakrývajícím dva silné platinové copy.

„To je můj správce Hans a komorná a klíčnice Elza,“ představila je Černá královna. „Klokeři se většinou nazývají podle identifikačního kódu, který mají vygravírovaný na zádech, ale mně se líbí, když mají lidská jména, jsem tak zvyklá.“

„A proč u vás neslouží obyčejní lidé?“ zajímalo Vasilisu.

„Protože člověk může zradit, ale kloker ne,“ odpověděla všedním tónem, jako by se bavily o něčem naprosto zřejmém.

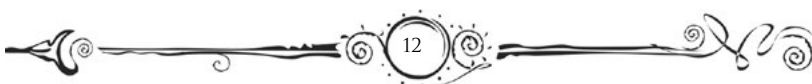
„Ale je to přece stroj, ne?“ Vasilisa se kdoví proč chtěla přit. „Mohou se rozbít, poškodit...“

Černá královna si pohrdavě odfrkla.

„Víš, někteří lidé jsou taky poškození, a to už od narození,“ zardmolila. „Třeba taková Elena... Upřímně, to je teprve škodná!“

Vasilisa se na souhlas s posledním tvrzením vesele zasmála.

„Kloker může sloužit dlouhou dobu, pronesla najednou zcela jiným, přísným tónem Černá královna. A lidé... lidé umírají. A nejčastěji bohužel umírají ti nejvěrnější a nejoddanější... Žiju na tomhle místě už dlouho, Vasiliso. Proto mě už mnohé zklamalo.“

Vasilisa si najednou uvědomila, že vůbec netuší, kolik vlastně je Černé královně let – padesát, sto, dvě stě? Nebo snad ještě víc? Kdo ví, jak dlouho ve skutečnosti žijí víly a fúrie... Ale ptát se jí na věk se Vasilisa styděla.

Šli chodbou s vysokým klenutým stropem a řadou tmavohnědých dřevěných dveří, které všechny vypadaly jako tabulky čokolády. Skoro u každých stáli klokeři, zejména muži se zlatou nebo stříbrnou kůží. Někteří se leskli a jiní naopak vypadali, že jsou staří a zašlí časem. Vasilisa se vládkyně fúrií zeptala, proč tomu tak je.

„Nejstarší kloker v mém zámku je Hans. Je mu už dvě stě patnáct let, umíš si to představit? Proto je jeho kůže pohaslá a na mnohých místech zašlá, ošoupaná a poškrábaná. Na takové klokery se nesmí zbytečně sahat a opravovat je, pokud to není skutečně potřeba. Každá jejich součástka v sobě totiž uchovává čas, proto je lepší nevyměňovat je za nové.“

Zahnuly do boční chodby a div se nesrazily se zástupem zvláštních mechanických bytostí podobných podivným stolním hodinám, ještě k tomu na nožičkách. Na jejich cifernících byly přidělané asi dvě desítky hodinových ručiček nejrůznější délky a každá nožička se skládala z několika kloubů a byla zakončená kolečkem.

„To je klok, obyčejný stroj na domácí práce. Klok nemá tak složitý mechanismus jako kloker a slouží k jednoduchým úkonům. Jezdí po celém zámku a plní nejrůznější příkazy – převáží drobné věci, myje podlahu, střeží některé místnosti. Vidíš, jak se přesunují?“

Klokové se opravdu pohybovali po speciálních kolejkách, které vypadaly jako železniční trať. Koleje vedly všemi směry, táhly se i po schodech, stěnách, a dokonce po stropní klenbě na chodbách.

Šly dál a Vasilisa se teď kolem sebe velmi pozorně rozhlížela a nacházela stále nové a nové koleje úspěšně skryté na nejrůznějších místech interiéru. Velice ji zaujalo třeba dlouhé pravouhlé

panó rozkládající se přes celou galerii, sletované z všelijakých železných součástí, trubek, hodinových koleček a ciferníků. Mezi nimi se po svých rychlých nožkách na kolečkách sunuli klokové nejrůznějších konfigurací.

Nehledě na technické a do značné míry i futuristické vybavení Černovílu se jeho pokoje ze všeho nejvíce podobaly středověké pevnosti: kamenné zdi, kouřící pochodně v železných držácích, všude truhlice se zámky a železné lavice zkrášlené měkkými polštáři. Klokeři, kteří vypadali jako starobylé sochy rytířů, ještě umocňovali celkový dojem. Při setkání s paní domu se všichni klaněli, přičemž vydávali kovový šramot a cvakání – v jejich tělech se nejspíš o sebe třely tisíce malinkatých ozubených koleček. Vasilisa nejprve na každé přivítání odpovídala mírnou poklonou, ale brzy ji z toho bolelo za krkem. Ukázalo se totiž, že na zámku je neuvěřitelné množství klokerů.

„A jak se vůbec můžou pohybovat?“ neudržela se Vasilisa, když pozorovala, jak další stříbrná dívka vysekla elegantní pukrle. „Copak je to kompletně časodějný mechanismus?“

„Ano, a nejen to,“ odpověděla horlivě vládce fúrií. „Uvnitř každého klokeru je hodinový stroj, který se natahuje klíčem se speciálním číselným kódem. Ale ani to ještě není všechno, samozřejmě. V továrně dají klokerům trochu časodějně energie, proto mohou chodit, hýbat se a mluvit jako živí.“

„Ale oni přece nejsou živí?“

„Jistěže ne. Kloker je loutka, která se nikdy nemůže stát člověkem. Nemají duši. Jako všechny ostatní věci mají slabou duchovní podstatu přesně stanovenou časem. Ale nic víc. O duši věcí se toho mnohem víc dozvíš od Astariuse, až bude mít vyučovací hodinu pro klíčníky, je to jeho oblíbené téma.“

„A kdy bude další hodina?“ zeptala se Vasilisa a srdce se jí sevřelo.

„Doufám, že ne moc brzy,“ ušklíbla se Černá královna.

„Někdy tě provedu po Zlamechu, abys viděla, jak se klokeři vyrábějí... Ale nějak jsme se zapovídaly a ani jsme si nevšimly našeho listonoše.“

Ukázalo se, že už je nějakou dobu pronásleduje páže se svitekem v natažené ruce a trpělivě vyčkává, až ho zpozorují. Vládkyně fúrií od něj svitek převzala, strhla z něj pečeť a rychle jej přejela očima.

„Už zase!“ zvolala. „Nezlob se, Vasiliso, budu tě muset opustit. Je to naléhavá záležitost. Na hranicích s vílami došlo k nějakým nepokojům. Doufám, že to do večera vyřídím a budeme spolu moct povčeřet v Krbovém sále. Najdeš ho v přízemí. A ještě něco... Vasiliso, můžeš chodit po celém zámku, koupat se v rybníce, procházet se v parku. Ale za plot tě nepustí, sama jistě chápeš, že je to pro tvoje bezpečí. Chci, aby sis zapamatovala jedno jediné pravidlo: nikdy se nekoupej v jezeře, ani nohy si v něm nesmáčeš! Jeho vody obývají rusalky, vodnice, bláteníci a dravé ryby. Ale to není to největší nebezpečí. Černým jezerem vedou zvláštní časové přechody, které někdy využívám. Proto tam nesmíš. V žádném případě ne beze mě. Rozumíš?“

Vasilisa přikývla.

Černá královna se vzdálila a Vasilisu doprovodil kloker.

Zelený pokoj přenesený z Černovodu se nacházel v jedné z nejvyšších věží zámku. Byl v ní úplně stejný krb, postel s jasně zeleným přehozem, nulté zrcadlo i šatní skříň. Akorát stříbrný talíř s pokličkou, ze kterého byla poprvé tak ohromená, tu chyběl. Nejspíš tu jeho časodějnictví nefungovalo.

Vasilisa se přesvědčila, že Sněženka, její lunoptáček, klidně spí v košíku u hřejivého plápolajícího ohně v krbu, a uvelebila se na okenním parapetu s koleny přitaženými k bradě.

Za oknem se rozprostírala nádherná horská krajina. Kolem viditelné části zámku se zrcadlila třpytivá hladina jezera a v dálce se táhl skalitý horský hřbet, jenž vypadal jako tělo spícího draka.

Uběhla hodina, a po Vasilise se nikdo nesháněl, nejspíš jí nechali čas, aby se zabydlela. Rozhodla se vylétnout do parku přímo oknem. Nechtěla se na schodech setkat s klokery.

Zámecký park byl rozdělen na spoustu čtvercových trávníků s řadami okrasných, ozdobně zastřižených keřů ve tvaru šachových figurek. Mezi nimi vedly cestičky z šedých nakoso položených dlaždic různých velikostí. Mezi spárami místy prorůstala jasně zelená tráva, což dodávalo velkolepému vzhledu královského parku punc opuštěnosti a činilo ho tak ještě tajuplnějším. U kovaného plotu se vypínaly stromy s drobnými bílými a růžovými květy. Na pozadí dalekých zasněžených hor vypadaly obzvláště kouzelně. Vasilisa už nesčetněkrát žasla nad časodějnickým víl. Všude vládne krutý lednový mráz, a tady, v královském parku, se všechno zelená a kvete. Práce na zahradě byly v plném proudu. Klokeři zastřihávali keře, pleli záhony, zameťali cestičky a pečovali o malá jezírka a fontány.

Vasilisa zamířila ke stromům v naději, že snad alespoň v odlehle části parku bude větší klid. Navíc si chtěla najít skrytý koutek, ve kterém by mohla vždycky po ránu cvičit gymnastiku.

Ale jakmile vkročila do husté stinné aleje, zastoupila jí cestu hrozivě vyhlížející dívka. Měla na sobě tričko a sukni po kolena, odhalující její dobře vyrýsované svaly na rukou i nohou. Vypadala jako sportovkyně zabývající se zápasením nebo veslováním.

Dívka si Vasilisu prohlédla od hlavy až k patě, a když byla očividně s výsledkem prohlídky spokojená, zadrmolila:

„Konečně budu mít v tomhle domě nějakou vrstevnici! Všichni mi tady říkají Bouřka. A ty jsi kdo?“

Hlas té Bouřky byl měkký, libozvučný a tak nějak nekorepondoval s jejím rázným a bojovným vzhledem. Vasilisa nespěchala s odpovědí a také si pozorně prohlížela její široký obličej s hrubými rysy a širokým svráštěným obočím stejně jako ne-

dětsky pevný pohled světlešedých nevýrazných očí. Přestože Bouřka vypadala jako kluk, zaplétala si své černé havraní vlasy do krátkého silného copu.

„Vasilisa Ohnivá.“

„Aha, ctihodný host naší vládkyně,“ přikývla chápavě dívka. „Tak to budeš studovat společně s námi. A to jsem ráda, aspoň bude veseleji. Akorát škoda, že zrovna všichni odjeli pryč.“

Dívka se usmála a rázem ztratila předstíranou hrubost. Vasilisa se uvolnila, měla radost, že bude mít na Černovílu kamarádku.

„A proč ti říkají Bouřka?“ zajímala se.

„Ráda se peru,“ odkašlala si dívka. „Akorát už skoro nemám s kým, všichni se mě bojí, dokonce i Maar. Ve skutečnosti se jmenuju Veronica, ale jakápak já jsem květinka?“ Bouřka demonstrativně pokrčila širokými rameny. „A navíc, umím ovládat počasí.“

„Cože?“ podivila se Vasilisa. „Jak to?“

„Umím přivolat bouřku, kdykoli chci. Proto mi to jméno zůstalo – Bouřka... Každý máme nějaký talent, no ne? Ty také určitě nějaký máš, když jsi tady...“ Dívka přimhouřila oči, ale na nic se neptala. „Naučila jsem se to už jako malá, když jsem ještě bydlela na vesnici. Celé dny jsme s kamarády pásli krávy, závodili na koních, v noci krmili lunoptáky...“ povzdechla si. Nejspíš to pro ni bylo velmi šťastné období. „Měla jsem spoustu volného času, ne jako teď. Nejdříve jsem se naučila přivolávat vítr. Prostě jsem si jen vzpomněla na den a hodinu, kdy začínalo větrné počasí. Představ si, že je horko, všichni umírají vedrem. A najednou zafouká studený zimní nebo podzimní vítr... Potom jsem se naučila vrátit čas deště, no a pak bouřku. Když to moje teta zjistila, strašně mě zbila.“ Bouřka se otřásla. „Děti to všem vyzvonily, řeči se roznesly a mně se všichni začali vyhýbat. Chtěla jsem utéct z domova, ale najednou se u nás objevila Černá královna a odvezla mě sem, do časodějného světa.“

„A předtím jsi bydlela kde?“

„Na Ostale, jako ty.“

„Počkej, takže ty ses sama naučila časodějnictví?“

„Královna říká, že to mám vrozené,“ mávla bezstarostně rukou Bouřka. „Mám nejvyšší stupeň časodějnického daru. Ale popravdě řečeno, s časodějnickou střelou mi to moc nejde. Jenom s tím počasím se mi daří. Efery, to není nic pro mě. Královna říká, že bych se spíš než okřídlenému boji měla víc věnovat učení... Poslyš, a ty máš křídla? Ukaž!“ naléhala najednou Bouřka.

Vasilisa vyvolala křídla.

„Hezký,“ pochválila je dívka. „Ale moje jsou větší.“ Za jejími zády se objevil modrý opar, ze kterého se vyklubala dvě tmavomodrá křídla olemovaná stříbrným vzorem.

„Umíš se s nimi prát?“

„Trošku,“ pronesla vyhýbavě Vasilisa. Mimoděk si vybavila svůj souboj s Elenou v časové smyčce, ale pokusila se nepříjemnou vzpomínku odehnat.

„Nevadí, naučím tě to,“ ujistila ji Bouřka. „Umíš tohle?“

Najednou vyskočila a otočila se kolem své osy. Ozval se hvizd jako od seknutí ostrou ocelovou čepelí.

Vasilisa po ní bez námahy trik zopakovala, akorát hvizd byl mnohem slabší. Ale Bouřka byla s jejím provedením spokojená.

„Máš potenciál,“ oznámila přesvědčivě. „Ode dneška budeme trénovat spolu.“

Vasilisa radostně přikývla. Sportování jí chybělo a naučit se prát by jí neškodilo.

„Znáš se s Rimmou?“ pokračovala nová kamarádka.

Vasilisa se zamyslela: to jméno už určitě slyšela.

„A kdo to je?“

„Rimma chodí do astrohradské časodějnické školy, ale jezdí sem skoro každý víkend.“

„Potkala jsem se s ní!“ vzpomněla si Vasilisa. „Už jsme se seznámily. Byla s ní ještě Czia, myslím, že tak se jmenovala ta druhá.“

„Tak to už znáš skoro všechny naše,“ usmála se Bouřka. „Rimma a Czia bydlí a studují v Astrohradu, ale obě sem jezdí na víkendy...“ Dívka si Vasilisu zamyšleně změřila pohledem a pokračovala. „Naše Czia dokáže nahlížet do budoucnosti. Na jeden krátký krůček, a strašně rychle se přitom přemísťuje. Představ si to, najednou je fuč, a za chvíli se znovu objeví. Ze začátku nás tím svým prorokováním pěkně rozčilovala!“ Bouřka se pohoršeně zamračila. „Víš toho o budoucnosti hodně, ale většinou mlčí, protože nerada předpovídá. A to je dobře, protože zdaleka ne všechno se vyplní. Jednou přímo uprostřed vyučování strnula, úplně jako socha. Pak se rozplakala a řekla nám, že Černá královna se přesně za třicet sekund zalkne a zemře. Naše vládkyně právě pila čaj. Všichni ztratili hlavu a nikdo nevěděl, co dělat. Černá královna odložila šálek, trpělivě počkala rovných pět minut a pak zavolala Cziu do svých komnat a o něčem s ní dlouho rozmlouvala. Nejspíš jí zakázala věštit. Od té doby Czia radši drží jazyk za zuby.“

„Aby ne!“ ulevila si Vasilisa.

Pomyslela si, že by takový dar mít nechtěla. Opravdu je lepší budoucnost neznat. Vždyť když člověk ví, že se má stát něco špatného, naladí se negativně a tím spíš se to pak určitě stane! Lepší je žít v relativní nevědomosti a snažit se myslet pozitivně. Třeba že Fešovi nic nehrozí. Jakmile na to pomyslela, vzpomněla si na Astragora a trhla sebou.

„A Rimma má strašně děsivý dar...“ pokračovala Bouřka, neboť si vyložila znepokojený výraz na tváři své společnice jako znamení absolutního soustředění. „Umí rozmlouvat s dušemi!“ Dívka se rozhlédla a dodala šeptem: „S dušemi těch, co dávno zemřeli, nejen začasovanými. A dokonce i těch, co se ještě nenarodili... Dokážeš si to představit?“

Vasilise přeběhl mráz po zádech. Tak proto má Rimma tak vážný pohled... Vasilisa si vzpomněla, jak před časem také rozmlouvala s Šajmem, chlapcem zbloudilým v čase.

Takže Rimma by si mohla promluvit s Fešovými rodiči... A možná dokonce zjistit, jak zemřeli! A Feš by se přestal zlobit na Ohnivé. Vasilisa byla z nějakého důvodu přesvědčená, že otec nemá se smrtí Fešových rodičů nic společného.

„Ale ať tě ani nenapadne se jí na něco ptát,“ poznamenala prozíravě Bouřka. „Máme to zakázané a Rimma stejně nic nepoví. Černá královna ji učí, jak s tím darem zacházet... Protože ten dar je jako prokletí.“

Vasilisa přikývla.

„Kdysi jsem mluvila s chlapcem zbloudilým v čase,“ světila se Bouřce. „A opravdu to byl nepříjemný a strašlivý pocit.“

„To myslíš vážně?!“ Bouřka dokonce zaujetím povyskočila. „Povíš mi o tom?“

„Nebo počkej, nejdřív mi ukaž svůj pokoj,“ náhle změnila téma. „A pak se podíváš, kde bydlím já.“

Chytila Vasilisu za ruku a táhla ji za sebou zpátky k zámku.

Vysoko nad zámekem se ozvalo volání jestřába. Zachara z hradeb provázela jeho let ospalým pohledem a rozkošnický si zešíroka zívla. Celou noc s Rokem létali na nových, sotva dospělých lunoptácích – Velisarovi a Bleskožárovi – ze stejné snůšky, ze které získala vejce pro Vasilisu. Zachara by si ráda chvíli pospala, ale právě jí přišla do časolistu zpráva od strýce s žádostí, aby se dostavila na vyučovací hodinu pro starší žáky. Co by to tak mohlo znamenat? Dívka vyskočila na nohy a začala přecházet po celé střeše sem a tam, dělala dlouhé kroky a čas od času rozrušením nadskočila.

Do začátku vyučování zbývala přesně hodina. Jestli se teď něčím nezaměstná, nejspíš rozčilením vybuchne. Co kdyby zašla k Fešovi? Neviděli se už několik dní. Zachara se však okamžitě zamračila: poslední dobou se bratranec chová příšerně, vzteká se kvůli každé drobnosti a je ještě vznětlivější než dříve. Kdepak, radši navštíví Jeana-Jacquese a posedí u něj v teplé kuchyni. A dá si něco dobrého.

Nejlepší zámecký kuchař právě připravoval svůj oblíbený koláč. Těsto pod jeho velkýma pracovitýma rukama jen hrálo: rychle jej rozválel válečkem na placku, hbitě natřel ovocnou náplní, zakryl druhým plátem těsta a obratně spojil okraje.

Když si všiml Zachary, jeho tvář se roztáhla v širokém úsměvu.

„Servus, prcků! Počkěj, jen dodělám koláč a hned ti udělám čaj.“ Jean-Jacques mluvil s legračním cizím přízvukem, ale pečlivě se snažil vyslovovat všechna slova správně. Nehledě na svou úctyhodnou výšku a působivé míry obratně lavíroval mezi obrovskými kuchyňskými linkami, troubami a skříňkami s nádobím, přičemž stíhal dělat hned několik věcí zároveň. Stejně jako teď – jednou rukou vsunul plech s koláčem do trouby a druhou už z konvice naléval do šálku voňavý čaj.

„Jeane-Jacquesi, kolikrát jsem tě žádala, abys mi tak neříkal!“ pokárala jej ze zvyku Zachara a uvelebila se na nizoučké stoličce.

„Já tě znám už... no s takovýho věků...“ Kuchař nepatrně zdvihl dlaň nad úroveň stolu. „Pro mě ty budeš vždycky prcek.“

Zatímco jednou rukou šlehal něco v misce, druhou obratně vyhodil dvě kostky cukru do vzduchu a ty s veselým zabubláním tiše přistály v šálku čaje. Poté se na stole objevil talířek s čokoládovými sušenkami, konvička mléka a hrstka barevných kostiček z kandovaného ovoce v mističce.

„Mám ještě hodinu času, než začne vyučování, tak jsem si říkala, že za tebou zaskočím.“

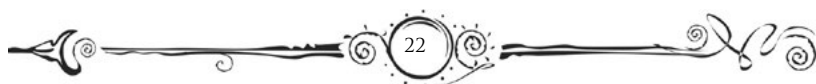
„Velmí správněé,“ pochválil ji Jean-Jacques a přisunul k ní dobroty. Zachara ukousla velký kousek sušenky, zapila ho čajem a pak přešla kuchaře pomalým pátravým pohledem.

„Řekni mi, Jeane-Jacquesi... Vždycky jsem se tě chtěla zeptat, jak dlouho už pracuješ na Zmijulanu? Nikdy jsi mi to neřekl.“

Tloušťk úkosem pohlédl na dívku, aniž by přerušil svou činnost.

„Víš, prcků, já tadý jsem už dlouchó... Asi dvacet let.“

„A kde je tvoje rodina, děti?“ Zachara si usmyslela, že tentokrát mu nedá pokoj, dokud se nedozví pravdu. Stejně měla do začátku vyučování ještě dost času. „Proč jsi je nevezal s sebou?“

„Já nemochl, prcků. Zůstalí domá... V mým časé. Taková byla dochodá.“

„Jaká dohoda?“

Jean-Jacques si hlasitě povzdechl, odložil váleček a přisedl si k Zachaře na stoličku. Zaúpěl, stiskl rty a úkosem pohlédl na dveře.

„Já podepsal smlouvů s paném Astragorem. Tricet let službí výměnou za... takovou službičků.“

Zavládlo tísnivé ticho. Zachara si hlasitě lokla z šálku, aby přerušila trapnou pauzu. Horká tekutina se jí rozlila po těle, páčila ji a příjemně zahřívala.

„Řekni mi všechno, Jeane-Jacquesi,“ poprosila ho šepem. „Musím to vědět, je to pro mě moc důležité,“ dodala ještě tišeji, jakoby sama pro sebe, „musím vědět, o co jsi žádal...“

Flouštítk si znovu povzdechl. Zabuřel, postavil se a přešel k dubovému baru. Otevřel dveře jedné skříňky a vytáhl z ní malou stříbrnou placatku. Pomalu odšrouboval víčko, přiložil hrdlo k ústům a pil dlouhými pomalými doušky.

Zachara trpělivě vyčkávala se zatajeným dechem. Ještě nikdy neviděla, že by Jean-Jacques pil z této placatky.

„Kdysi dávno se stalo něco strašného...“ začal vyprávět a znovu si přisedl. „Pracoval jsem jako šéfkuchář ve velmi bohatém domě. Mého umění si vážili. A jednoho krásného dne jsem všechno ztratil kvůli chloupé náchodě... Bylá to sabótáž,“ vykřikl najednou. „Vychnalí mě kvůli zkaženému jídlu... Můj pán, vysoce postavený člověk, se dív neotrávil... Pán mně pomochl,“ zašeptal sotva slyšitelně. „Všechno se změnilo. Pán všechno změnil. On umí vládnout časem.“

„Ale jak jsi ho našel? Astragora?“

„On sám mě našel... Sám nabídl změnit můj osud, vrátit minulost... Výměnou za třicet let věrné službí. Kdo by si to pomyslel.“ Kuchař se hořce usmál. „Nejdříve jsem si myslel, že je to blázn!“

Jean-Jacques zmlkl. Za dvířky v peci mírně praskal oheň, na zdi tikaly hodiny – obyčejné kukačky se závažím ve tvaru šišek.

„Ty jsi přece sloužil u nějakého krále, ne?“ jako první přerušila ticho Zachara. „Zaslechla jsem to, když si sloužící povídali. Říkali, že za tvůj čin nechal král zabít celou tvou rodinu a tebe odsoudil k trestu smrti popravením. Astragor ti prý pomohl, zabránil tomu, když vyměnil jednu pravděpodobnost za jinou. Ale musel jsi za to zaplatit vysokou cenu...“

„Každý z nás Astragorovi něco dluží,“ zavrtěl hlavou kuchař. „Každý s ním podepsal nějakou smlouvů.“

„A nechtěl jsi odejít?“ zeptala se horoucně Zachara. „Utéct, roztrhat tu smlouvu? Vrátit se ke své rodině?“

Stolička znovu žalostně zaskřípala, kuchař se ztěžka zdvihl a protáhl si ztuhlá shrbená záda.

„Já si na nic nestěžuju, mladá dámo.“ Jeho oči, temné, jako má brouk, se změnily v sotva viditelné štěrbinčky. „Jsem se vším spokojený. A ty už musíš jít na chodinu... Jinák tě potrestá.“

Dlouhá úzká chodba se nekonečně táhla dál a dál. Zachara se plnou rychlostí řítila po kamenných dlaždicích Jižní stěny, aby nepřišla pozdě na vyučování. Kéž by to stihla, jinak s ní opravdu Astragor nebude mít slitování. Kdysi zapoměla na čas, když létala na Hvězdičce, přišla o deset minut později... A dostala výprask před všemi spolužáky. Bylo to tak ponižující! A bolelo to...

Naštěstí dubové dveře do místnosti, kde obvykle probíhala hodina, byly dosud zavřené. U zdi stála skupinka asi deseti studentů, strnulých v uctivém bázlivém očekávání. V chodbě bylo přítmí, osvětlovalo ji jen slabé světlo tenkých voskových svící,

ale Zachara ke svému překvapení poznala Roka, jemuž kapuce tmavofialové kápě zakrývala téměř celý obličej. Vedle něj stál jako vždy povýšený Vojt, rozvážný Ret a neustále zlomyslný Felix. Vypadá to, že na dnešní hodině budou skoro všichni starší žáci. A kousek opodál, na nízké lavičce, seděl zamračený Feš s rukama založenýma na prsou. Zachara se usmála. Bratranec úplně zvlčel, pořád se mračí. Za chvíli bude k nerozeznání od Roka.

Ale jaké bylo její překvapení, když uslyšela nepříjemně známý, arogantní hlas Zlatého klíčníka:

„Co ty tady děláš, Zacharo Dragocijová? Dnes je hodina jen pro starší žáky.“

„Tak co tady chceš ty?“ odsekla Zachara s neskrývaným opovržením. Letmo pohlédla na Feše, jako by u něj hledala podporu. Ale bratranec uhnul očima a ještě více se zamračil.

Zato z hloučku vystoupil Vojt:

„Pan Lachtič byl přijat do kruhu starších žáků. Zatímco ty jsi, Zacharo, jenom pozvaná na jednu lekci. Považuj to za velkou čest, nic podobného se ještě nikdy nestalo... A chovej se, jak se sluší.“

Zachara se ušklíbala a demonstrativně pokrčila rameny. Vojt byl vždycky namyšlený suchar. Mark vykouznil vítězný úsměv. Naštěstí neviděl škodolibý úšklebek, jež s přimhouřenýma očima udělal Vojt za jeho zády. Zachara by radši nechtěla vědět, jaká tajná myšlenka to vyvolala. Zacinkal zvonek a dveře se otevřely dokořán. Všichni studenti vstoupili jeden za druhým do sálu. Feš a Zachara šli jako poslední.

Uvnitř místnosti nebyl skoro žádný nábytek. Jen u zdi stálo na kovaných nožičkách zrcadlo velikosti lidské postavy. Úzká vitrážová okna se střídala s temným obložením stěn. Ze stropu visely kaskády svící na železných kolech a ve vzdáleném rohu hořel v krbu oheň – jediný jasný bod na tomto místě.

Astragor stál uprostřed sálu s rukama za zády. Jeho vzpřímená neduživá postava v černém obleku vypadala jako nějaká zvláštní hůl s lidskou hlavou.

Zachara už dlouho svého učitele neviděla, proto si ho zvědavě prohlížela. Zdálo se jí, že Duchova tvář byla ještě žlutší a sušší, temné oční důlky ještě bezednější a přísné vrásky kolem koutků úst ještě hlubší.

Najednou jí hlavou projela nepříjemná myšlenka, že učitel už má načas změnit své tělo. Už je to určitě několik set let...

Žáci se mezitím postavili před svého učitele do půlkruhu.

Astragor narušil svou strnulost mírným předklonem a pronesl:

„Dnes máme neobvyklého hosta. Roku, ukaž nám ho.“

Astragorův syn okamžitě splnil příkaz, lusknul prsty, načech se objevil stříbrný opar a vyjevil černou siluetu člověka s rukama svázanýma za zády. Zajatec vypadal ztrhaně, hladově a nemocně. S jakýmsi lhostejným zájmem si prohlížel tváře přítomných, jeho oči přejížděly z jednoho obličeje na druhý.

„Tento člověk se chtěl vkrást do našeho zámku,“ oznámil všem klidným hlasem Rok. „Nechce nám říct, za jakým účelem. Co s tím uděláte?“

„Časodějný lektvar?“ navrhl jako první Ret.

„Efer bolesti,“ vyslovil hlasitě Mark.

„Jít do jeho minulosti a všechno zjistit,“ přidal svoji verzi Felix.

Rokovi cukaly koutky úst. Pohlédl na Astragora, ale ten sotva sklonil hlavu.

„Je to silný hodinář,“ promluvil Rok. „Vypil esenci, která blokuje účinek časodějného lektvaru. Ani jeho paměť není přístupná. Je silný a dalo by se říct odolný – vydržel dvě hodiny bolestivého mučení.“

Návrhy se hrnuly jeden za druhým:

„Vymazat mu paměť!“

„Najít jeho příbuzné a začasovat všechny, když se nepřizná!“

„Bít ho, dokud nebude prosit o slitování...“

„Zastavit mu čas!“

„Zestárnout ho až do smrti!“

Zachara zamýšleně svráстила čelo. Kdepak, neřekne nic. Vojt měl pravdu, nepatří mezi starší žáky a přišla jenom na hodinu. Ale pomyslela si, že silný hodinář se bojí jenom jednoho...

„Hodit ho do jiné paralely, jestli nezačne mluvit,“ pronesl hlasitě Feš.

Změnit jeho osud.

Zachara se usmála. Přece jen si jsou s bratranceem hodně podobní.

Dívka pohlédla na zajatce: lhostejnost v jeho tváři vystřídal lehké znepokojení. Přimhouřenýma očima si Feše měřil.

„Přístup blíž, synovče.“

Chlapec vystoupil vpřed.

„Líbí se mi tvůj návrh,“ zaskřehotal Astragor. „Co mu vybereš?“

„Můžeme mu třeba nabídnout stát se rusalkou na Černých blatech. Není nic horšího než strávit celý život ve smradlavé vodě a přemýšlet o tom, že jsi od narození zlá a tupá poloryba...“ Feš se zatvářil zamýšleně. „Je k tomu třeba jen odvinout čas jeho života do nultého bodu a potom začít s čistým listem.“

„Na to nemáš žaludek, hádě!“ zařval najednou zajatec.

„Ani dost energie!“

„Uvidíme,“ Feš nevzrušeně tasil časodějnickou střelu. „Mohu začít, pane učiteli?“

Astragor mlčel, očividně nespěchal s odpovědí. Všichni přítomní vše se zájmem sledovali. Zajatec provrtával Feše pohledem, ale chlapec vypadal naprosto klidně a vyrovnaně... Zachara se nervózně kousala do rtů: bratranec určitě blafuje. Nebo ne? Možná že se mu podaří odvinout čas, ale přehodit

duši člověka do jiného časového koridoru, a navíc do jiné paralely? Nic takového Feš určitě neumí!

„Dobrá,“ pronesl nakonec pomalu Astragor. „Ukaž nám, co ses naučil.“ A chlapec sebejistě pozvedl časodějnickou střelu.

„Zadrž!“

Fešova chladnokrevnost očividně otřásla sebejistotou *hosta*.

„To nebude třeba... Budu mluvit.“

Jeho hubená bledá tvář, zarostlá strništěm, se zkroutila ve zlostném úsměvu.

„Stejně vím, že nezůstanu naživu,“ dodal hořce s pohledem upřeným na Feše. „Všichni dobře vědí, že tvůj učitel má ve zvyku krást lidské duše... Ale ty se nemáš čeho obávat.“ Ušklíbl se. „Tvojí duše se zmocnil už dávno.“

Zachrať se na nepatrný okamžik zdálo, že Feš zpanikaří, vždyť zajatec ani nevěděl, jak přesně cílil! Ale chlapcova tvář zůstávala kamenná.

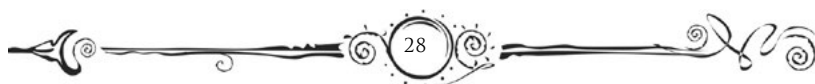
Astragor sotva viditelně přikývl, Rok jako na povel znovu lusknul prsty, a zajatec zmizel.

Skupina studentů zaševalila, jako by se probrala z jakési strnulosti. Žáci si mezi sebou tiše šeptali, a někdo dokonce úlevou vydechl.

„Výborně, synovče...“ Astragorův hlas zněl spokojeně. „Věděl jsi, že zatím neumíš pracovat s paralelami. Ale podpořil jsi můj záměr. Neztratil jsi hlavu. To je chvályhodné... Máš pevnou ruku. Ale co řekneš na další zkoušku?“ Astragor přešel po studentech pohledem. „Vždyť jakýkoliv zrádce se může ocitnout na místě zajatce – i kdokoli z nás. Bude tvá ruka stejně pevná, když budeš muset vyslyšet... Marka? Svého druha z Řádu?“

Feš se neubránil zlověstnému úsměvu. Zachara si odkašlala: kdyby se ukázalo, že je Zlatý klíčník zrádce, její ruka by se ani nezachvěla.

Astragorova ústa se zkřivila v letmém úsměšku.

„Je snadné postavit se dávným nepřátelům. Nebo těm, které nemáme rádi. V takových případech býváme často tvrdí a rozhodujeme se rychle a snadno. Ale někdy musíme jít i proti svým nejbližším... Zacharo, předstup!“

Dívce se sevřelo srdce neblahou předtuchou.

„Řekněme, že nás zradila tvoje sestřenice,“ pronesl přídušeným hlasem Rok, jakmile si Zachara stoupla proti Fešovi. „Postavila se na stranu nepřátel, ale chytili jsme ji a přivedli zpátky na zámek. Odmítá mluvit. Musíš zasáhnout.“

Zachara měla na okamžik dojem, že Feš ztratí hlavu, couvne. Viděla sotva znatelné příznaky – napnutý krk, vystouplé lícní kosti, skousnutý spodní ret a hrůzu v očích – malinké plamínky až na dně zorniček, kdesi pod jiskřivou slupkou ledově modré duhovky.

Neotálej, Feši, nabádala ho v duchu Zachara. Slabost ti neodpustí...

Ve stejný okamžik se v ní ale všechno sevřelo hrůzou – kdo ví, kam až to dnes, ve snaze dát svému nejlepšímu žákovi lekci, nechá Astragor zajít.

Uběhlo jen několik vteřin, ale připadalo jí to jako hodina.

Feš se silou rozmáchl a vyslal časodějnou spirálu:

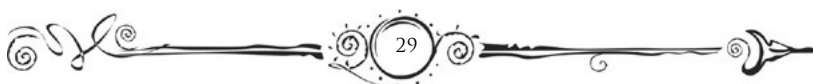
„Bolest!“

Zachara nedokázala potlačit sten: levé rameno jí vzplálo prudkou ostrou bolestí.

Bratrancův bojový efer byl nejspíš pod vlivem emocí a otřesu obzvláště silný: bolest se rozlézala dál, až jí prudce tepala v hrudi, což už dívka nevydržela, objala se rukama kolem ramen a zavrávala. Na čele jí vyrazily velké kapky potu a zatmělo se jí před očima, jak se snažila bolest zvládnout.

Hlavně nesmím upadnout, jenom neupadnout... opakovala si tupě v duchu.

Ale nejhorší bylo dívat se na vítězný úsměv Zlatého klíčníka, který si celou situaci vychutnával.

„Blíží se složité časy,“ zaskřehotal Astragor. „Vy všichni musíte být připraveni postavit se nejen svým nepřátelům, ale i přátelům, pokud se rozhodnou přejít na druhou stranu. Když narazíte na zrádce, vaše ruka se nesmí zachvět, i kdyby šlo o vlastní sestřenici.“

Zachara se mezitím stihla vzpamatovat z nečekaného úderu a najednou si uvědomila, že celé to představení bylo velké skryté varování pro všechny, ale především pro Feše. A možná i pro ni. Protože jen oni dva mají přátele za zdmi Zmijulanu.

Mezitím předstoupil Rok:

„Všichni, kromě klíčníků, mohou jít. A ty, Zacharo Dragocijová, také zůstaň.“

Když se ostatní studenti za vzrušeného hovoru o právě proběhlé hodině odebrali dubovými dveřmi na chodbu, Astragor vyzval zbylé žáky prstem, aby přistoupili blíž.

„Všichni jste pozvaní do Černovodu na narozeninovou oslavu Ohnivých – Rubínového klíčníka a jeho sestry. Co na to říkáte, Dragocijovi?“

„Veliký duchu...“ Feš se přiblížil k Astragorovi jako první. „Dovolte mi se oslavy nezúčastnit... Brzy nás čeká cesta do Rozeklaného zámku a já bych se na to raději chtěl lépe připravit. Nejsem si jistý číselným symbolem svého klíče.“

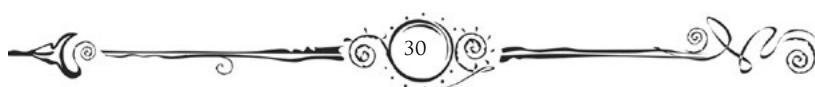
Mark okamžitě zareagoval: uštěpačně semkl rty na znamení naprostého pohrdání.

„Cením si tvé touhy po znalostech, synovče,“ pronesl přísně Astragor. „Ale přesto... Nezapomněl jsi na můj malinký úkol?“

Feš sklonil hlavu:

„Nezapomněl, učiteli.“

„Jsem rád, že máš dobrou paměť. Ale přesto považuji za nutné ti znovu připomenout, že musíte s ostatními klíčníky trávit co nejvíce času. Vědět, o čem si povídají, o čem přemýšlí, co si myslí. A hlavně – všechno hlásit mně. A nezapomeňte, co jsem vám dvěma říkal o přátelích. O síle a o slabosti.“

Astragor pohlédl na chlapce dlouhým pátravým pohledem a poté mávnul rukou:

„Můžete jít.“

Feš a Zachara vyšli jako první, Marka Rok zastavil u dveří, přiblížil se k němu téměř na dotek a cosi mu polohlasně říkal. Zlatý klíčník se tvářil velmi zamyšleně – očividně ho to zaujalo.

Zachara zamířila na střechu, kde si chtěla všechno, co se na hodině odehrálo, v klidu promyslet. Ale Feš ji vmžiku dohnal a chytil ji za paži.

„Promiň,“ pronesl sotva slyšitelně. „Kdybych to neudělal, potrestal by nás oba.“

„Já vím,“ přikývla s vážnou tváří Zachara. „Proto si přeju, abys byl opatrný. Kdoví, co po tobě bude chtít příště... Rozumíš?“

„To si piš, že rozumím.“

„Víš...“ Zachara se rozhlédla. Rok byl zabrán do rozhovoru s Markem, takže je určitě nemohli slyšet. A ostatní studenti opodál očividně čekali, až Rok dohovoří a zadá jim další úkoly. „Máš pravdu v tom, že bychom se měli víc stranit svých přátel,“ zašeptala rychle. „Nesmíme se s nimi bavit, když bude poblíž někdo z... našich.“

Feš mimoděk zašilhal očima na Roka s Markem a ušklíbl se.

„Hm... Jak se vůbec mají... tamti naši?“

Tázavě pozdvihl jedno obočí.

Zachara stěží potlačila smích.

„Někdo mi zrovna poslal dopis,“ pronesla významně. „Je tam dokonce i něco o tobě.“

Dívka vytáhla z kapsičky šatů načtyřikrát složený lístek a vmžiku jej schovala v dlani.

„Vím, že tě to zajímá. Vezmi si ho.“

Natáhla ruku, ze které provokativně vyčuhoval růžek dopisu.

Feš zaváhal. Upřel na lístek dlouhý pohled a pohnul rukou, jako by se ho chystal vzít.

„To se podívejme!“ zvolal hlasitě Mark. „Náš Stříbrný klíčník dostal dopis! Kdopak ti asi píše?“

„To je můj dopis!“ rozohnila se Zachara a schovala lístek za zády.

Feš se prudce otočil a zakryl sestřenici vlastním tělem, připraven na cokoliv od svého dávného nepřítele.

Zachara bohužel neviděla, že se k ní neslyšně přikradl Felix, jakmile zaslechl Markovo zvolání. Zatracený kluk jí ten dopis vytrhl z ruky a odběhl s ním opodál.

„Vrať mi to!!!“ zakřičela Zachara a vrhla se na něj.

Ale to už jí Mark zastoupil cestu. V jeho ruce se blýskalo ostří časodějnické střely.

„Nechceš přece, abych ti odvinul čas o dost zpátky, že ne?“ zašeptal výsměšně. „Neslyšela jsi, co nám teď říkal veliký Ast-ragor? Můžu využít příležitosti a potrestat zrádce, který dostává dopisy neznámo odkud.“

„Ten zrádce mám být já?“ rozhořčila se stejně tiše, aby ji ostatní neslyšeli, Zachara. „To ty seš tady nikdo, vetřelče!“

„To teprve uvidíme,“ procedil skrze zuby Zlatý klíčník. „Taky bych si mohl vzpomenout, co se přihodilo chudákovi Severovi, a provést něco podobného tobě. Takže se uklidni, holčičko.“

„Dotkni se jí, ty hlupáku, a sám budeš svého času litovat.“

Fešova střela mířila na Markovo čelo.

„Koukejte schovat ty střely,“ vmísil se do toho Rok, ale mluvil dál potichu. „Tady nemáte co bojovat.“

„To je dopis od Vasilisy Ohnivé!“ vykřikl Felix, který zatím přešel očima první řádky. „Píše, jak se jí daří u Černé královně... A ptá se, jak se má náš Feš, proč jí neodpověděl, cha chá...“

Všichni se zasmáli a Fešovy tváře zalil lehký ruměnc.

„Co s tím mám co dělat já? Je to Zachařin dopis!“

Feš vrhl na Zacharu nelítostný pohled, ale ta už dávno pochopila svoji chybu a jen se na něj žalostně ušklíbla. Když Feš

vypadal tak sklíčeně, chtěla ho jen trochu rozveselit. Ale ukázala slabost... A byla přistižena... Neměla s tím pospíchat a raději mu dát ten dopis až později, beze svědků.

Felix mezitím začal číst dopis nahlas.

Ahoj Zacharo, předčítal písklavým hlasem a všichni se pobaveně zasmáli. Ze všech nejhlasitěji se samozřejmě smál Mark. Nevěřila bys, jak je to tu super...

Zachara se na něj vrhla, ale najednou ji zastavila Rokova železná ruka.

„Jen ať čte dál,“ poručil tlumeně. „Teď je zajímavé pro nás pro všechny zjistit, jak své dny tráví Černá klíčnice.“

Mark se zašklebil, očividně si Zachařiny rozpaky užíval. Vedle Roka stál sám Astragor s rukama složenýma za zády.

„Čti dál,“ poručil i on Felixovi.

Na zámku nejsou skoro žádní lidé, všechnu práci vykonávají klokeři... pokračoval už normálním zdvořilým tónem. Víím, že jsou to mechanické loutky, ale vypadají úplně jako lidé, proto z nich jde hrůza... Černá královna vykládá spoustu pozoruhodných věcí, a navíc mě učí různé efery... Seznámila jsem se se zajímavými děvčaty, každé má nějaký zvláštní dar. Nejvíce se kamarádím s Bouřkou, umí se skvěle prát. Kdybys viděla, co všechno ve vzduchu dokáže, žádný kluk se jí nevyrovná, jak je mrštná a silná! Brzy pojedu do Gildy věstců, je to někde daleko v horách. Černá královna říká, že je to velmi důležité. Naše Sněžinka tak vyrostla, že ji ani nepoznáš. Létám na ní každý den. Moc se mi po tobě stýská! Doufám, že se brzy uvidíme. A jak se má Feš? Psala jsem mu, ale neodpověděl mi. Pořád se ještě zlobí? Když budeš moct, řekni mu, že jsem o jeho rodičích nic nevěděla, ano? Těším se na shledání, Vasilisa... „To je celé.“

Na Zacharu byl žalostný pohled – celá zbledla a rty se jí chvěly. V tu chvíli nenáviděla Felixe celou svou duší! Ale ten jen zlomyslně přimhouřil oči. Zachara byla sice Astragorova blízka

příbuzná – jeho vlastní neteř – ale její pozice mezi žáky byla skoro nejnižší. Podívala se do tváře všem ostatním: vypadali znepokojeně, nejspíš se báli, aby je učitel nepokáral za ten nešťastný dopis. Ale jedna věc ji zdrtila nejvíc, v žádném z těch upřených pohledů nezpozorovala ani kapku soucitu.

To jsou mi teda „naši“... pomyslela si hořce Zachara. A ta myšlenka jí najednou vrátila ztracenou jistotu. Už dávno je přestala považovat za svou rodinu, ty druhy z Řádu. Všechny kromě Feše samozřejmě.

„Takže se chystají navštívit věštce,“ pronesl zamyšleně Astragor. „Zajímavé, co tím sledují? Že by se Černá královna rozhodla hrát velkou hru? Chystá se změnit budoucnost... Jak se ti podařilo získat ten dopis?“ zeptal se najednou, s pohledem upřeným na Zacharu. „Pokud se nepletu, neodevzdala jsi ho Rokovi ke kontrole. Je to tak?“

Dívka vtáhla hlavu mezi ramena a teprve pak zavrtěla hlavou:

„Mám letouna... Létající dopis...“

„Nepovídej?“ zajímal se Astragor. „A jak funguje?“

Zachara zbledla ještě víc.

„Létá z jednoho osobního zákoutí do druhého,“ zašeptala sotva slyšitelně.

„To je pozoruhodné... Budeme muset zkontrolovat vaše pokoje. Možná najdeme další zajímavé věci. Roku, vezmi si to na starost.“

Rok se okamžitě uklonil.

„Jako by se stalo, učiteli.“

„Tak tady je nejslabší místo na Zmijulanu,“ Astragor obrátil své černé bezedné oči na Zacharu. „Ale my z toho umíme udělat zvláštní výhodu.“

Astragor z ní přešel očima na Feše, který rázem sklopil hlavu, a pak se rozplynul ve vzduchu a zanechal své žáky zcela zmatené.

„Blahopřeju, tak jste si dohráli,“ pronesl přísně Rok. „Vraťte se do svých pokojů a čekejte na můj příchod.“

Jakmile to dořekl, všichni studenti se rázem rozprchli, nejspíš pospíchali pořádně schovat svá vlastní tajemství.

„Proč si s ní píšeš?“ syknul Feš, když se Zacharou zahнули za roh. „Kdybys radši napsala Nikovi! Takhle nás všechny ohrozit...“

Dívka ho sjela našťvaným pohledem.

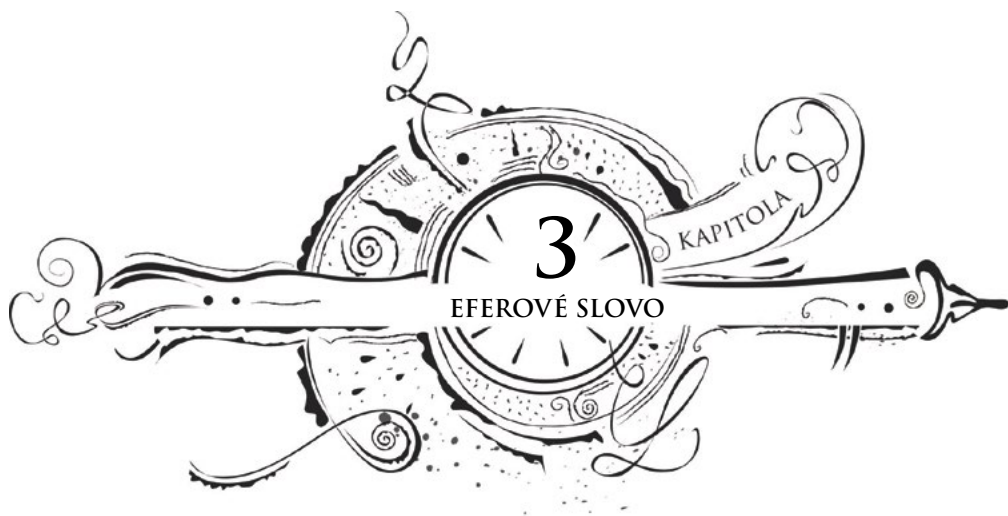
„Neměl jsi tak otálet,“ odsekla. „Kdyby sis ten dopis vzal hned, nikdo by na nic nepřišel.“

„Mohla jsi mi to jenom říct... A vůbec, nepotřeboval jsem to vědět!“ rozčílil se ještě víc. „Proč jsem ti jen dal toho letouna? Mohlo mě napadnout, na co ho potřebuješ... Jestli se dozvědí, že jsem ti ho udělal já...“

„Nikdo se nic nedozví,“ pronesla nevlídně Zachara. „Jestli se mě na to znovu budou ptát, řeknu, že jsem si ho koupila v Astrohradu.“

Feš mlčel. Ještě jednou sestřenici sjel našťvaným pohledem, vyrazil rychlým krokem vpřed a brzy zmizel za rohem.

Dny ubíhaly jeden za druhým. Vasilisa si čím dál tím víc zvykala v novém domově. Každý den vstávala brzy ráno, ještě před šestou, aby stihla východ slunce. Za každého počasí létala kolem zámku. Sněžěnka vyrostla dost na to, aby mohly létat společně, a zakrátko už začala vozit Vasilisu na hřbetě. Brzy jim šlo společné létání natolik dobře, že dívka mohla dokonce zkoušet různé triky, jako třeba udělat Sněžence za letu na hřbetě holubičku. Bylo to snadné, protože lunoptákovy peří k sobě přitahovalo její chodidla jako magnet – musela jenom udržet rovnováhu. Špatné bylo akorát to, že přes den Sněžěnka s oblibou spala ve svém hnízdě vybudovaném speciálně pro ni na střeše jedné z věží. Zato od soumraku by nejraději létala až do rána, obzvláště za úplňku.

V devět hodin, po skromné snídani v Krbovém sále, jim s Bouřkou začínalo vyučování: matematika, dějiny časodějnic-tví, eferopis, chronologie, a dokonce hodinářská mechanika. Černá královna byla neustále na cestách, takže hodiny vedla obvykle Mendejra – Víla temných myšlenek, která byla přítomna na Vasilisině zasvěcení mezi časoděje. Dívka se jí ze začátku trochu bála, ale brzy pochopila, že za zlomyslnou povahou se skrývá vcelku dobré srdce.

„Potrestám vás!“ opakovala často Mendejra. „Budete místo kloků v zámku umývat podlahy!“

Nebo:

„Pošlu vás spát bez večeře! Zamknu vás ve sklepe! Přelámu vám křídla!“

Ale pokud si Vasilisa vzpomínala, ještě nikdy žádnou hrozbu nesplnila.

Přesto však byla Mendejra velmi přísná, když některé z dívek něco nešlo – nutila ji opakovat to tak dlouho, dokud se jí to nezačalo dařit.

Učení šlo Vasilise hladce, s radostí plnila všechny úkoly a neúnavně trénovala různá časodějná zaklínání. Líbily se jí efery přemístění – cestování po vlastních vzpomínkách, a obzvláště časové přechody přes zrcadla.

Na víkendy přijížděly Rimma s Cziou a v zámku bylo najednou veseleji. Vasilisa se se všemi spřátelila, ale samozřejmě se jí stýskalo po starých přátelích – Dianě, Zachaře, Nikovi, Danilovi i nesnesitelném Fešovi... A dokonce i po malinké Nikol.

Někdy Vasilisa unikala do své zastávky a vždycky si říkala, někdy zlostně, někdy posmutněle, že si musí změnit vzpomínku pro přemístění. Ale přesto se do údolí s vodopádem uchýlovala často – čekala na dopis od Zachary, který ale už dlouho nepřicházel.

Avšak Bouřka ji nikdy nenechala smutnit dlouho. Společně prozkoumaly celé okolí zámku, a dokonce i zakázaný les, který začínal až na kraji hor. Bouřka často mluvila o nějakém Maarovi, svém nejlepším kamarádovi na Černovílu. Maar prý zná všechny tajné stezky, ale odjel se svým dědečkem mechanikem na dlouhou pracovní cestu. Bouřka navíc učila Vasilisu prát se pomocí křídel: prudce vzlétnout, vyhnout se útoku a rozdávat prudké rány. Nebo zmizet na místě a rázem se objevit na jiném.

Rimma Vasilise často vyprávěla novinky z astrohradské školy. Třeba že Elena zavedla na dívčích uniformách povinné brože se

znakem školy, které byly dost drahé. A pro svou elitní třídu zorganizovala týdenní exkurzi po celé Eflaře, přestože měli jet pouze nejlepší žáci z celé školy. Ale nakonec se žádná soutěž ani nekonala.

Mark a Maryška mají nové fanoušky, kteří jim jsou všude v patách. Sever a Dejla jsou jejich nejlepší kamarádi, takže chodí nafoukaně s nosem nahoru. Bronzový klíčník Jaris se drží stranou, s nikým se nebaví, ale několikrát byl viděn v Markově společnosti. A hlavně, Astarius zatím žádnou hodinu pro klíčníky nesvolával, takže Vasilisa se nemusí obávat, že by na ni zapomněli. Jejich první výprava k zámeckým zdem přece jen vyžaduje pečlivou přípravu.

Vasilise se často zdály sny, jak chodí po Rozeklaném zámku, běhá po jeho schodištích, hledí do zrcadel na stěnách... A z nějakého důvodu v jednom z nich vždycky spatří Astragora. I přes tuhle opakující se noční můru se Vasilisa přistihla, že ji mocně vábí pobývat v časodějném zámku a znovu na vlastní oči spatřit Hodinovou věž...

Nad ostrou skalnatou hranou horského hřebene vykoukl okraj oslňujícího rudého slunce. Jeho paprsky brzy zalily celé údolí měkkým růžovošedým světlem, jež pohltilo poslední oblaka mlhy nad ospalým jezerem.

Z toho kopce byl vidět celý zámek i s kvetoucím zeleným parkem. Tenké špice věží se tyčily nad hlavní budovou a vypadalo to, jako by si obrovský černý ježek přišel na chvíli odpočnout k mističce třpytivé vody.

Vasilisa si vsunula prsty do úst a prudce hvízdla. V tu chvíli se ve výšce mihl Sněženčin stín: lunopták jí jednou zakroužil

nad hlavou a ladně přistál před svou majitelkou. Dívka ptáčka něžně pohládila po sněhobílém peří na boku, poté mu s lehkostí vyskočila na hřbet a pevně jej objala kolem šíje.

Nejdříve chvíli létali nad stromy, aby se trochu protáhli. Potom Vasilisa začala učit ptáčka nový trik: letěla kousek před ním a dělala různé pohyby. Rozpažila ruce jako křídla letadla a prováděla prudké otočky – nejprve doprava, pak doleva a čas od času se otočila kolem své osy a padala do vývrtky. Lunoptáček s naprostou přesností opakoval každý její pohyb. Sněženci ny schopnosti napodobovat si Vasilisa povšimla už dávno, takže se je pokoušela rozvíjet, jen tak, pro zábavu. Dnes se učily salto, jediný prvek, který se Sněžence moc nedařil. Pokoušela se, chudák, překotit přes hlavu, přičemž legračně zvedala nohy, ale stejně se vždycky převalila na bok. A pak musela rychle mávat křídly, aby udržela rovnováhu. Když se jí to konečně začalo trochu dařit, hodiny na nejvyšší věži odbily devátou.

Vasilisa si uvědomila, že přijde pozdě na vyučování, a tak letěla střemhlav do parku, kde se měla konat první hodina s Mendejrou. Rimma, Czia i Bouřka už seděly na trávě, s rozloženými časolisty na kolenou. Všechny, dokonce i Bouřka, dnes měly na sobě jednoduché černé šaty – obvyklou uniformu na Černovílu. Vasilisa se v duchu zaradovala, že si oblékla to samé. Dnes totiž Vílu temných myšlenek doprovázela sama Černá královna, která přísně dohlížela na dodržování studijního řádu. Zato Mendejra jim obvykle dovolila chodit, v čem chtějí.

„Tak takhle ty v mojí nepřítomnosti studuješ, Vasiliso.“ Lehký černý závoj se nesouhlasně zhoupl ze strany na stranu. „A Mendejra tě přitom vychvalovala, jak se ti daří. Zdá se, že přeháněla.“

Černý závoj se otočil k Vile temných myšlenek.

„Dívka je trochu uzavřená a svéhlavá,“ potvrdila rychle Mendejra. „Ale v celkovém měřítku jsou její výsledky poměrně

slušné. Třeba v ovládní střely. Vasilisa umí velmi rychle počítat, daří se jí snadno řešit rovnice a její časodějně efery jsou čím dál tím jistější.“

„To je sice chvályhodné,“ pronesla příkře Černá královna, „ale neomlouvá to její pozdní příchod.“

Vasilisa svěsila hlavu.

„Promiňte, Vaše Veličenstvo... Trochu jsem trénovala se Sněženkou a neuvědomila jsem si, jak čas letí.“

„A jak se má tvůj lunopták?“ projevila zájem vládkyně fúrií. „Už jsi na něm zkoušela letět v noci?“

Vasilisa zavrtěla hlavou:

„Zatím ne.“

„Určitě to vyzkoušej, tihle ptáci totiž čerpají sílu zejména z měsíčního svitu. Ale hlavně se při těch svých výletech nevzdaluj od zámku a jeho okolí, nelétej dál než k lesu pod horami. Dala jsem slovo Severinovi Ohnivému, že budu chránit život jeho dcery jako svůj vlastní. Mimochodem, brzy budeš mít příležitost proletět se na svém lunoptákově v noci,“ dodala tajemným šepotem. „Dnes v deset buď připravená. Jeden z mých osobních klokerů tě přijde vyzvednout... Nu což,“ pokračovala už hlasitěji, „přeji vám příjemné vyučování.“

Černá královna se vzdálila a Mendejra zahájila hodinu. Víla nejprve všechny dívky požádala, aby schovaly své časolisty.

„Dnes nebudou žádná suchá čísla ani příklady.“ Víla přejela po všech žákyních nadšeným pohledem. „Ode dneška se budete učit bojové efery. Naučíte se... bít se slovem. Myslím, že vám nemusím říkat, jak je to v dnešní době užitečné. V osnovách astrohradské školy na takový předmět nenarazíte. Ale vy ovládáte tajná umění a celý život se budete muset mít na pozoru před všemi, kdo by chtěli zneužít vaše dary k nekalým účelům. Musíte se umět nejen bránit, ale i útočit, když to bude v okamžiku smrtelného nebezpečí nutné. A tobě, Vasiliso, radím,

abys poslouchala obzvlášť bedlivě. Jsem si jistá, že v Rozeklaném zámku to nebudeš mít zrovna jednoduché... O jeho průzkum má zájem tolik silných časodějů, a každý z jiných pohnutí. Až půjde do tuhého, nikdo neochrání mladičké klíčníky tak, jak to mohou učinit jen oni sami. Proto opakuji – musíte se umět v případě nutnosti bránit!“ Mendejra zdvihla prst, aby zdůraznila důležitost svých slov. „Ale nějak jsem se nechala unést. Rimmo, ty budeš bojovat s Bouřkou. A ty, Czio, s Vasiliou. Nezapomeňte tasit střely!“

Jakmile se dívky postavily proti sobě, Mendejra pokračovala: „Základem jakéhokoliv bojového eferu je slovo. Musí být krátké, výstižné, nanejvýš přesné, úderné a emotivní. Když budete chtít způsobit svému protivníkovi bolest, šok nebo ho udeřit, zvolené slovo musí odrážet podstatu vašich pocitů. Vložte do něj všechny své emoce... Zkuste to! Rimmo, jaké slovo tě napadá?“

Dívka se zamyslela.

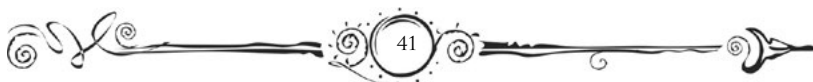
„Bolest. Strach... Krev? Šok... Šepot.“

Mendejra každé slovo odkývala, ale u posledního tázavě pozvedla jedno obočí.

„Šepot, drahoušku?“ Víla se zaujetím přimhouřila oči. „Proč jsi zvolila právě tohle slovo?“

„Vy přece víte, že... ho někdy slyším,“ zajíkala se Rimma. „Je to snad ten nejhorší pocit – slyšet posmrtný šepot... zbloudilých v čase.“

„Mohlo by to být docela zajímavé,“ řekla nakonec víla. „Zapamatuj si to slovo... V boji nablízko to nebude tvoje nejlepší zbraň, ale mohla bys jej skvěle využít v budoucnu, jako uchvacující zaklínadlo. Když do něj vložíš všechny své pocity, které prožíváš ve chvíli, kdy slyšíš ten záhrobní šepot, můžeš dosáhnout ohromujícího výsledku. Pomocí takových eferů kdysi dobývali celá města, drahoušku. Jenom si představ, že řekneš pouze slovo

šepot, vložíš do něj sténání stovek zbloudilých duší, šepot jejich nevydařených životů, nevyplněných tužeb... A to se doslova jako plyn rozleze do všech chodeb nepřátelských domů, naplní lidská srdce obrovským strachem... Ano, se správným přístupem se mohou zdařit silné čáry.“

Všechny dívky vílu poslouchaly se zatajeným dechem. Vasilisa si hned představovala, jaké to musí být: sedět v obklíčeném zámku, slyšet hlasy a sténání mrtvých... zbloudilých v čase... Zachvěla se hrůzou a úzkostlivě pohlédla na Rimmu. Ale i ta podlehla slovům Víly temných myšlenek a hleděla na ni jako očarovaná. Vasilisa si pomyslela, že Rimma nejspíš ze všech nejlépe chápe, o čem jejich učitelka mluví.

„Někdy na tom spolu zapracujeme na individuálních hodinách,“ pronesla Mendejra už běžným tónem a všeobecná strnulost se rázem rozplynula. „Ale teď se pustíme do slov pro boj nablízko. Takže, takové slovo musí být přesné a krátké jako výstřel z pušky. A stejně tak musí znít... Trp!“

Víla namířila střelu na trávu, která náhle zčernala a svinula se, jako by shořela.

„Strach!“ Mendejra namířila svou střelu na Vasilisu.

Její srdce už beztak bilo zběsile jako splašený vrabec v kleci, takže efekt se dostavil snadno – Vasilisu doslova zalila vlna pohlcující panické hrůzy. Měla sto chutí se rozběhnout a utíkat bez ohlednutí. A nezastavit se, dokud vysílením nepadne na zem.

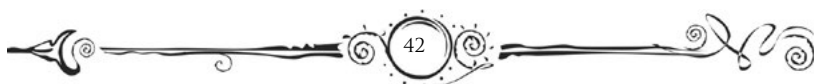
„Šok!“

Časodějnická střela zamířila na Cziu.

Dívčina tvář vmžiku ztuhla napětím, ale to už Mendejra ukázala svou střelou na Bouřku:

„Bolest!“

Dívka nestihla ani vykřiknout, když se vílina střela opět vrátila na zápěstí své majitelky. Bouřka jen ohromeně zavrtěla

hlavou. Vasilisu napadlo, že poslední dva efery musely být asi nejsilnější, když učitelka tak rychle přerušila jejich účinek.

„A teď, na koho ukážu, ten bude časovat. Pojďme na to!“

Vasilisa upřímně vykřikla: „Bolest!“ a namířila svou střelu na Cziu, ale ta se najednou začala smát, jako by ji někdo lechtal. Bouřce se nedařilo vůbec nic, a tak brblala, že není nad pořádnou ránu pěstí a všechny ty efery jsou k ničemu. Mimochodem, Rimmě to také moc nevycházelo, když křičela: „Trp!“ Bouřka vždycky ztuhla, jako by jí někdo zastavil čas, pak se opět začala hýbat a všechny ujišťovala, že jí nic není.

„Musíš chtít způsobit bolest,“ naléhala Mendejra. „A nebojte se jedna druhé ublížit, stejně se vám to napoprvé nepodaří... Aby mělo eferové slovo útočnou sílu, musíte každý den důkladně trénovat.“

„A jaké slovo se používá k obraně?“ zeptala se náhle Czia. „Musím říct, že Vasilisa mě strašně lechtá.“

Všechny se zasmály.

„Ta otázka je opravdu namístě,“ pochválila ji Mendejra. „K obrannému eferu musíte jen v duchu vyslovit své číselné jméno a prudce máchnout časodějnickou střelou před nebo kolem sebe pro úplnou ochranu.“ Víla se elegantně zatočila kolem své osy. „Ale pamatujte si, nikdo jiný nesmí znát vaše číselné jméno. Kromě vás a vašich víl kmotříček. A musíte doufat, že ho ani jedna nevyžvaní.“

Mendejra hodila zamyšlený pohled na Vasilisu, ušklíbala se a semkla rty. Dívka pochopila, že Víla temných myšlenek nejspíš ví, jak kdysi Elena zjistila Vasilisino číselné jméno od Celestýny, Víly světlých činů.

„Protože to nejhorší, co se vám může stát, je, že nepřítel zjistí vaše číselné jméno. Vyslovené pozpátku vám může nenávratně uškodit. Může dojít až k vašemu úplnému začasování. Rimmu, řekneš nám o tom něco víc?“

„Číselné jméno je osobní numerický kód člověka,“ odříkala pohotově Rimma. „Ještě před érou mechanických hodin se mu říkalo pouze časodějně, protože se v první řadě asociovalo s osobní časodějnou silou. Časodějně jméno se odpradáвна chápalo jako odraz naší duše v čase. Proto nikdy nesmíme prozradit nejen jeho význam, ale ani jeho znění.“

„Přesně tak,“ přitakala Mendejra. „Vaše číselné jméno je nositelem tajného sakrálního vzorce, který určuje celkovou podstatu člověka. Pojdme si pohrát s alegoriemi... Představte si, že vaše jméno je klíč od truhlice s tenkými křišťálovými stěnami, ve které je uzamčená vaše duše. Když člověka nazvete jeho číselným jménem, klíč v zámku se otočí, truhla se otevře a duše zareaguje. Takovým způsobem uvolňujete svou sílu pro časodějně efery. Ale když číselné jméno pozměníte, takže ho jen vyslovíte pozpátku – efekt bude podobný úderu kladiva do křišťálu. Nikdy nesmíte říct své číselné jméno ani svým nejbližším přátelům. Protože nikdy nevíte, jak by se to v budoucnu mohlo obrátit proti vám. Jméno je klíček k vaší duši, dobře si to zapamatujte.“

Mendejra se odmlčela a dala žákyním chvíli času na to, aby pochopily dosah jejích slov. Vasilisa myslela na to, nakolik se Víla temných myšlenek trefila. Vždyť Feš byl jediný, samozřejmě kromě otce a víl kmotříček, kdo znal její číselné jméno. A co je na tom nejhorší, Vasilisa o tom otci neřekla, aby Fešovi neublížil při vymazávání paměti. Ale co když to zjistí Astragor? Vasilisa se zachvěla. Kdepak, musí doufat v opak.

„Řekla bych, že to pro tuto chvíli stačí,“ oznámila víla a přeje-la zamklé dívky spokojeným pohledem. „Teď si odpočínáte a odpoledne budeme pokračovat. Vasiliso, můžeš tu chvíli zůstat?“

Rimma, Bouřka a Czia radostně vyskočily ze svých míst, poklonily se, přejely vílu a Vasilisu zvědavými pohledy a odešly. Jakmile zmizely za zatáčkou na cestě vedoucí k zámku, Mendejra se obrátila k Vasilise:

„Procvičuj bojové efery každý den. Zkoušej si je na neživých věcech, třeba na dřevěných lavičkách v parku, dovoluji ti to... Můžeš zkusit zapálit keř nebo ještě lépe – trénuj u kašny. Voda skvěle odráží sílu. Při dobrém úderu by se ti měl povést hluboký vír. Rozumíš?“

„Ano, budu se snažit,“ přikývla Vasilisa a bezděky její oči zabloudily k nejbližší kašně. Nemohla se dočkat, až uvidí sílu svého eferu.

„A nezapomeň, že nejdůležitější je silné slovo,“ poučila ji naposledy víla. „Nejlepší je, když se jedná o něco specifického, osobního. Něco neobvyklého, jako třeba šepot u Rimmy. Když najdeš takové slovo a naučíš se s ním dobře pracovat, získáš skvělou zbraň pro nebezpečné situace.“

Vasilisa zamyšleně přikývla.

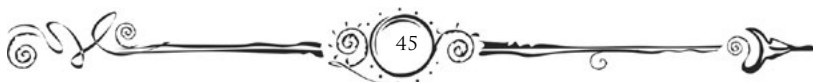
„Takže existují i taková slova, kterými je možné... zabít?“

„Jen pokud máš v ruce střelu, drahousku,“ ušklíbala se Mendejra. „A pamatuj: nezapíjejí slova, ale lidé.“ Víla pozorovala, že Vasilisu stále neopouští zádumčivost, proto dodala: „Každý dobře ví, že čas je nejen tvořivá a činorodá, ale i ničivá síla. Musíš se naučit řídit obě jeho stránky. Řídit je, ale nepřiklánět se k žádné z nich. My všichni – víly i duchové – celý život lavírujeme na ostří nože, ve zlatém středu mezi dvěma stranami jedné síly, jejíž jméno je Čas. Uděleš krok stranou, a upadneš. Proto je třeba udržovat rovnováhu svých činů a skutků.“

„Copak nestačí být prostě dobrým člověkem?“ vyhrkla Vasilisa. „Silným a zároveň dobrým?“

Víla temných myšlenek přimhouřila oči. Vasilisa se bezděky přikrčila v očekávání výsměchu, ale víla odpověděla naprosto vážným tónem:

„Všichni víme, že se k ostatním lidem musíme chovat dobře. Tak je to správné, dokonce velmi správné!“ rozohnila se náhle. „Světlé víly jsou tímto přístupem až posedlé! Ale vzpomeň si na

Celestýnu, která se neuměla postavit té, která z ní vymámila tvé číselné jméno. Někdy musí dokonce i ti nejlepší z nás vzít do ruky zbraň, když naše rodina, přátelé a lidé, které milujeme, potřebují ochránit. Dávni časodějové říkali: ‚Nauč se řídit čas, abys jej mohl řídit co nejméně. Uč se prát, aby ses víckrát prát nemusel.‘ Nevím, jestli pochopíš, co ti teď říkám,“ pronesla víla ironickým tónem. „Alespoň však o mých slovech přemýšlej.“

Mendejra odletěla na svých obrovských černých křídlech a Vasilisa zůstala stát uprostřed trávníku. Víla temných myšlenek se nemusela obávat, Vasilisa moc dobře chápala, co jí sděluje. Musí být silná, aby mohla ochránit své blízké. Postavit se za ty slabé. A zároveň dokázat zůstat člověkem.

Přesně v deset večer čekala Vasilisa na Černou královnu na vrcholku černovílské Hodinové věže. Vchod do věže byl obvykle zavřený, ale dnes ji doprovázel samotný Hans – správce zámku.

Nahoře foukal vítr, ale Vasilisa si toho nevšímala, nemohla se dočkat, až se dozví, kam to dnes večer poletí a proč se přípravy na cestu drží v takové tajnosti. Sněženka netrpělivě kroužila opodál a občas vydávala krátké hrdelní výkřiky: *Nezapomeň, že jsem poblíž!*

Konečně se nedaleko ozvalo netrpělivé zaržání malevala a na střeše přistál Jasnoočko se svou jezdkyňí, Černou královnou. Vasilisa si okamžitě všimla, že vládkyně fúrií si dnes vzala ten největší závoj, který jí zakrývá nejen tvář, ale i vlasy. To v dívce vzbudilo ještě větší zvědavost.

„Omlouvám se za zpoždění, drahoušku,“ řekla královna. „Mám toho tolik, že si nemůžu ani na chvíli vydechnout... Ale naše společná záležitost není o nic méně důležitá. Máš Ocelový zoubek?“

„Ano, pořád ho mám u sebe.“

„Dobře, zavolej svého ptáčka. A letíme!“

Jakmile Jasnoočko uslyšel povel, vyletěl na temnou oblohu a nechal za sebou jen sotva viditelnou zlatavou stopu. Vasilisa

rychle hvízdla a Sněženka v tu ránu přilétla k věži. Dívka vyskočila ptáčkovi na záda a pevně se přitiskla k jeho stříbrno-bílému zátýlku. Lunopták měl nejspíš od přírody soutěživou povahu, takže se rozhodl nenechat se porazit od nějakého malevala a vyrazil za ním rychlostí větru.

Jak Vasilisa očekávala, let trval velmi dlouho. Jejich cesta vedla nad černými vrcholky stromů nekonečného borového lesa, jež se místy střídaly s kamenitými horskými hřebeny. Viděla obrovské jezero ve tvaru podkovy, křivolaké koryto řeky, několik vesniček z výšky sotva rozeznatelných, až se před nimi objevily dvě obří špičaté skály. Obě si byly podobné jako dvojčata. Maleval Černé královny stále pádil kupředu směrem k úžlabině mezi skalami. Vasilise se do srdce vplížil neurčitý pocit, jako by mířily po časovém přechodu do nějakého paralelního světa, nebo možná dokonce do bezčasí.

Brzy se však cestovatelky snesly nad obyčejnou železnou bránu vedoucí do velkého domu, jasně osvětleného kulatými svítilnami, které byly rozvěšené úplně všude, dokonce i na stromech.

Jakmile jezdčyně seskočily na zem, přistoupily k nim dvě osoby v dlouhých černých pláštích. Když se jedna z nich otočila, aby jim ukázala, kde mohou zanechat malevala a lunoptáka, Vasilisa si všimla, že má na zádech ciferník s arabskými číslicemi, ale místo ručiček je uprostřed vyobrazena jasně červená osmička.

„To je znak Gildy,“ pošeptala jí Černá královna, která si všimla jejího zájmu. Hosté byli odvedeni k domu, ke schodům z bílého mramoru. Na pohled vypadalo schodiště malé, ale jakmile Vasilisa stoupla na první schod, mnohonásobně se zvětšilo. Dívka pohlédla do dálky a ztuhla s otevřenou pusou: před ní se táhly tisíce a tisíce schodů!

„Jakmile na schody vstoupí někdo cizí, stane se schodiště nekonečným,“ vysvětlila jí opět královna, když stanula vedle ní.

„Skvělý způsob, jak se zbavit zlodějů a všech nezvaných hostů, nemyslíš? Ať se vlečou a moří na schodišti, dokud nepadnou vyčerpáním. Vrátit se zpátky totiž můžou jen se svolením majitelů domu.“

To už jim ale šel v ústrety stařík v plášti s širokou kapucí, jehož zlatá barva se třpytila ve světle svítlen. Vasilise se zdálky zdálo, že je to kloker, ale Černá královna ho šeptem představila jako Zikkura, předsedu Gildy věštců.

„Tito horalé uctívají zlato ve všech jeho podobách,“ dodala ještě. „Vždyť zlato je snad jediný přírodní materiál, který nepodléhá času.“

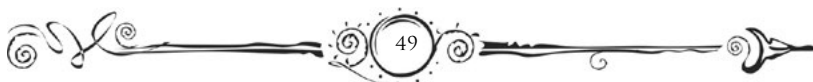
Zikkur rozpráhl ruce na pozdrav a schodiště se bleskurychle zmenšilo do původní velikosti. Vasilisa dokonce ze zvědavosti spočítala všechny schody – bylo jich přesně třicet tři. Zikkur je vedl do domu dlouhou, spoře osvětlenou chodbou kolem řady stejně vypadajících železných dveří. Černá královna a Vasilisa jej následovaly v uctivé vzdálenosti.

„V těchto komnatách, Vasiliso, žijí věštcí,“ říkala jí tiše Černá královna. „Tady sestavují horoskopy, studují bohatost časových paralel, splétají klubka cizích osudů... Nebýt Astariuse, kterého si věštcí váží skoro jako samotného Pána času, naše setkání by se nejspíš nekonalo. Lidé jim nejsou zrovna nakloněni, protože tito věštcí nejenže umí podivuhodně přesně předvídat budoucnost, ale jsou také vázáni slibem říkat pouze pravdu.“

Vasilisa si pomyslela, že tito věštcí podle všeho obecně neradi mluví, ale šeptem se zeptala:

„A proč jsme tady? Abychom zjistily naši budoucnost?“

„Ne tak docela. Obyvatelé těchto míst málokdy věští lidem, a když už, tak pouze v případě, že sami chtějí. Raději se jich zeptáme na nejbližší osud Rozeklaného zámku. No sláva dávným hodinám, konečně jsme v Kruhovém sále!“

Vasilisa následovala gesto mlčenlivého Zikkura, vešla sklenými dveřmi – a náhle ztuhla obdivem.

Sál měl tvar pravidelného kruhu. Rovná podlaha měla podobu ciferníku s jasně červenou osmičkou uprostřed. Stěny a strop spolu vytvářely vysokou kopuli korunovanou lustrem ze stovek lamp, jež vypadaly jako malé bílé měsíce. Ale nejvíce ze všeho Vasilisu ohromily křišťálové sochy rozestavené po celém obvodu. Každá představovala některé znamení zvěrokruhu a držela jednu z dvanácti číslic. Dívka mimoděk očima vyhledala sochu Raka, v jehož znamení se narodila, a spatřila v jeho křišťálových klepetech tmavě modrou zářící číslici sedm.

„Pojďme, drahoušku,“ popostrčila ji královna. „Vidíš, nejsme tu první.“

Uprostřed ciferníku, vedle jednoho zákrutu červené osmičky, stála žena v dlouhých stříbrno-bílých šatech se zlatavě plavými vlasy a korunkou s ostrými, mléčně bílými hroty. V ruce držela průzračně bílou, asi půlmetru dlouhou stělu, jako by vytesanou z ledu.

Vasilisa se zarazila, div nepřišlápla Černé královně šaty.

„Klid, má drahá,“ pošeptala jí Černá královna. „Ovládej se.“

Ale Vasilisa nedokázala udělat už ani krok. Rozrušením nemohla popadnout dech a začaly se jí třást ruce – Bílá královna hleděla přímo na ni.

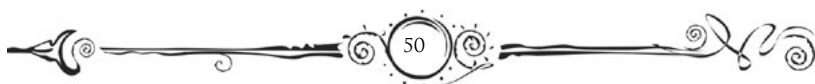
Černá královna zhodnotila dívčino rozpoložení a nakonec ji mlčky chytla za ruku a silou dovedla doprostřed sálu.

Vládkyně víl ani nepohnula brvou. Ve světle měsíčního lustru byla její tvář bělostná jako u porcelánové panenky.

„Zdravím vás, Vaše Černé Veličenstvo,“ pronesla chladně. A dodala o poznání měkčeji: „Ahoj Vasiliso. Ráda tě vidím.“

„Dobrý den,“ odpověděla chvějícím se hlasem dívka. „Vy... vypadáte krásně.“

„Děkuji...“ Bílá královna se sotva usmála. „A ty jsi... vyrostla.“

Pak obě zmlkly. Vasilisa chtěla své matce říct ještě alespoň něco, ale přítomnost Černé královny ji přiváděla do rozpaků. Vládkyně fúrií se navíc sama zapojila do rozhovoru:

„Vidím, že jsi tu s celým průvodem, moje milá. Musíš se asi hodně bát? Kdo ví, co nám ti poustevníci navěští.“

Bílá královna na její pichlavou narážku neodpověděla, oči měla stále upřené na Vasilisu.

A Černá královna se stejnou ironií pokračovala:

„Někdy by nás Vaše Bílé Veličenstvo mohlo navštívit a ukázat mým svěťenkyním pár kouzel. Pokud se pamatuji, dokud jsi nezačala vládnout vílám, byla jsi docela dobrá v časové magii.“

„Nemám tvůj zámek ráda, matinko,“ odpověděla chladně Bílá královna. „Je v něm příliš mnoho klokerů a málo živých bytostí.“

„Jak rychle lidé zapomínají na minulost,“ povzdechla si strojeně vládkyně fúrií. „Vždyť kdysi se ti na Černovílu líbilo. Na rozdíl od Zmijulanu.“

„To už je dávno. V minulém životě.“

„A mě nepozveš?“ ozval se známý zpěvavý hlas. „Já bych se ráda prošla po tvých pozemcích. Kdo ví, možná budeme brzy příbuzné.“

Vasilisa měla co dělat, aby se její tvář nezkřivila odporem: blížila se k nim Elena Mortinová.

Vedle ní kráčel Severin mladší. Sourozenci si vyměnili krátký pohrdavý pohled. Nicméně Bílá královna a Elena na sebe pohlédly s neskrývanou zlostí. A Vasilise najednou došlo, proč si vládkyně fúrií na podobná setkání obléká ten největší závoj.

„Chceš nám ukázat své chorobné fantazie, blondýno?“ pronesla s královským klidem Černá královna. „Být tebou, neutápím se ve snech. Severin spíš políbí Astragora na jeho tisíciletá ústa, než aby se oženil s tebou, ty zmije.“

Bílá královna nemohla potlačit úsměv. Vasilisa vytřeštila oči a ze všech sil nafoukla tváře, aby se nerozesmála. Ale samozřejmě její výraz neprošel bez povšimnutí.

„Tak co, holčičko, naučila tě toho babička hodně?“ zeptala se jedovatě Elena a pohlédla na Vasilisu s jasným záměrem se pomstít.

„O dost víc než vy ve vaší škole,“ odsekla jí dívka, za což si vysloužila souhlasné odkašlání pod závojem.

„Co se dá taky naučit holku na nultém kruhu,“ pokračovala jízlivě Elena. „Tím spíš, když...“

„Měla správně chodit na dvanáctý,“ napověděla jí laskavě Černá královna.

Elena zmlkla a zachvěla se zlostí. A pro Vasilisu byl zadostiučiněním rychlý hrdý pohled Bílé královny.

Výměnu *lichotek* našťestí přerušil příchod nových hostů. Do sálu vešel Jaris, Bronzový klíčník, v doprovodu ředitele školy Mandigora.

„Poklona, Vaše Veličenstva... Paní ředitelko...“ Oba se všem třem dámám uklonili.

Jaris chvíli váhal, ale nakonec kývl nejen na Severa, ale i na Vasilisu. Dívka se odvrátila. Popravdě řečeno jí byl Bronzový klíčník dříve sympatický, ale teď... Těžko mu někdy odpustí, že začasoval Dianu.

Jaris to pochopil a trochu se zamračil.

Tou dobou vešli do sálu lidé v tmavých pláštích a rozestavili se do kruhů s číslicemi. Každý teď stál vedle zářící číslice, jež křišťálové sochy svíraly ve svých rukách.

K Vasilisinu radostnému překvapení s věstci přišla Diana! Víla nejprve důstojným krokem přistoupila k Bílé královně, vysekla jí poklonu a pronesla:

„Vaše Veličenstvo, věstci zkontrolovali můj čas. Je v napros-tém pořádku.“

„Výborně, má milá. Stoupli si vedle nás.“

Diana se ještě jednou uklonila a teprve poté si s Vasilisou vyměnila radostný úsměv.

„Takže, pokud už nikdo nepřijde, znamená to, že věštci pozvali pouze čtyři klíčníky,“ usoudila Černá královna. „Zajímavé, proč asi...“

„Nejspíš jeden z nich sehraje v osudu zámku významnou roli,“ usoudil Mandigor a z nějakého důvodu se podíval na Vasilisu.

„Nebo v něm zemře,“ utrousila Elena a také pohlédla na dívku, ale svými slovy mnohem víc vyděsila svého chráněnce Severa.

Zikkur ve zlatém plášti stanul uprostřed sálu, což bylo signálem pro ostatní: všichni, kdo stáli v kruzích, poklekli, sklonili hlavy a rozpřáhli ruce do stran.

„Jen výjimečně věstíme lidem jejich budoucnost,“ jeho hlas se rozléhal po sále dunivou ozvěnou. „Ale respektujeme prosbu podělit se o naše vědění o prastarých stavbách... Potřebujeme věc, která dříve patřila Rozeklanému zámku. Čím starší bude, tím lépe.“

„Vasiliso,“ vyzvala ji Černá královna, „ukaz jim Ocelový zoubek.“

Dívka okamžitě vytáhla dýku a s mírnými obavami ji podala předsedovi Gildy. Ten ale náhle zavrtěl svou šedivou hlavou:

„Ať se s ním majitelka Černého klíče sama postaví do dvojitého kruhu.“

Ukázal na červenou osmičku.

„Běž, Vasiliso,“ pobídla ji Černá královna a Bílá souhlasně přikývla.

„A naproti nechť se postaví Rubínový klíčník,“ pokračoval Zikkur. Jakmile stáli proti sobě, dodal: „A teď prosím spojte své ruce pevným vzájemným stiskem.“

Vasilisu napadlo, že by radši bojovala s tisícovkou trojzubců, než aby podala ruku bratrovi. A soudě podle Severova štítivého výrazu, bratr si myslel něco podobného.

Ale Zikkur čekal s naprosto klidným výrazem, jak se na věštce sluší, a sourozenci uposlechli.

Severova dlaň byla příšerně zpocená. Vasilisa se snažila nevšímat si, s jakou nenávisťí na ni bratr hledí, a soustředila se na to, co říká Zikkur. Ten požádal Dianu a Jarise, aby udělali to samé – tak aby vznikl ze spojených rukou kříž. Vasilisa pozorovala, že Diana musela sebrat všechnu svou vůli, aby mohla Jarisovi podat ruku, zatímco chlapec se tvářil lhostejně.

„Vytváříme křížovatku silných emocí, která je nutná k vzniku časového pole,“ pokračoval Zikkur. „Naši věštci nyní prozkoumají všechny časové paralely a každý vyřkne svou věštbu. Po krátké poradě vám ji sdělíme v takové formě, která neuškodí budoucnosti, ale urychlí správný tok času. A nyní začněme!“

V sále zhaslo světlo. Severova ruka se silně roztřásla, pevně stiskla sestřinu dlaň a náhle ochabla. Vasilisa opatrně uvolnila svou ruku z jeho sevření a lusknutím prstů zapálila plamínek. Před očima se jí objevily postavy Diany, Jarise a Severa, zamrzlé v čase. Pohled na ně byl dost děsivý.

Nejspíš teď čas každého z nás plyne jinak, usoudila Vasilisa. Nebo je pro všechny zastaven.

Dívka si představila, že Diana ji teď vidí taky jako voskovou panenku, a vnitřně se zachvěla.

K jejímu údivu všichni ostatní ze sálu zmizeli. Nebyl tu ani Zikkur, ani jeho věštci, žádná z královen ani Mandigor s Elenou.

Vasilisa najednou koutkem oka zahlédla nějaký pohyb. Ze strany se k ní blížila žena v dlouhých stříbrných šatech podobných indickému sáří. Neznámá vypadala velmi staře, její hubenou tvář zbrázděnou hlubokými vráskami lemovaly šedivé rozčuchané vlasy spletené do dvou copů. Oči pod hustým bílým obočím měla zavřené.

„To já jsem zastavila čas,“ pronesla čistým, silným hlasem, který vůbec nekorespondoval s jejím vetchým vzezřením. „Ale neboj se, nikdo si ničeho nevšimne.“

„Kdo jste?“ zeptala se s jistými obavami Vasilisa.

Žena se usmála, aniž by otevřela oči.

„Říkají mi tady slepá Agáta. Žiju daleko v horách, kde jsem kdysi poprvé spatřila hvězdy. Dnem i nocí poslouchám nebe... Šeptá mi osudy lidí. O minulosti i budoucnosti. Tvoje klubko by se mohlo vyvinout zajímavě. Lavíruješ ráda na tenké hraně? To je dobře... Ale nikdy se nenakláněj přes zábradlí!“

Vasilisu projela vlna hrůzy, až se jí z toho zatočila hlava a po zádech jí přeběhl mráz. Propána, vždyť je v časové smyčce s nějakou bláznivou stařenou!

Vasilisa opatrně ucouvla. Třeba se jí podaří vyklouznout ze sálu? A pak už nějak vymyslí, jak vrátit čas zpět.

„Počkej, děvče!“ zastavila ji Agáta přísným okřiknutím. „Máš pocit, že mluvím z cesty? Možná. Budoucnost můžeš předpovědět, ale nemůžeš ji oklamat. Proto mě ještě chvíli poslouchej. Pamatuj – co se nám zdá být velké, je ve skutečnosti mnohem menší. Možná i patnáctkrát. A tvůj Černoklíč promluví teprve tehdy, až se stane úplně malinkatým.“ Žena přistoupila ještě o několik kroků blíž a přisunula svůj děsivý obličej k Vasilisinu, až se dívka zachvěla strachy. „Není náhoda, že se jmenuje Ocelový zoubek, a ne třeba Železný zub nebo zubisko. A byl ukován u temných víl. U VÍL. Rozumíš?“

Vasilisa ničemu nerozuměla, ale pro jistotu přikývla:

„Ano, samozřejmě.“

Nechtěla se s tou bláznivou věštkyní, která poslouchá nebe v horách, přát.

Ale Agáta ještě neměla v plánu Vasilisu propustit. Chytlá dívku za ruku a pošeptala jí přímo do ucha, až se ho dotýkala suchou kůží svých rtů:

